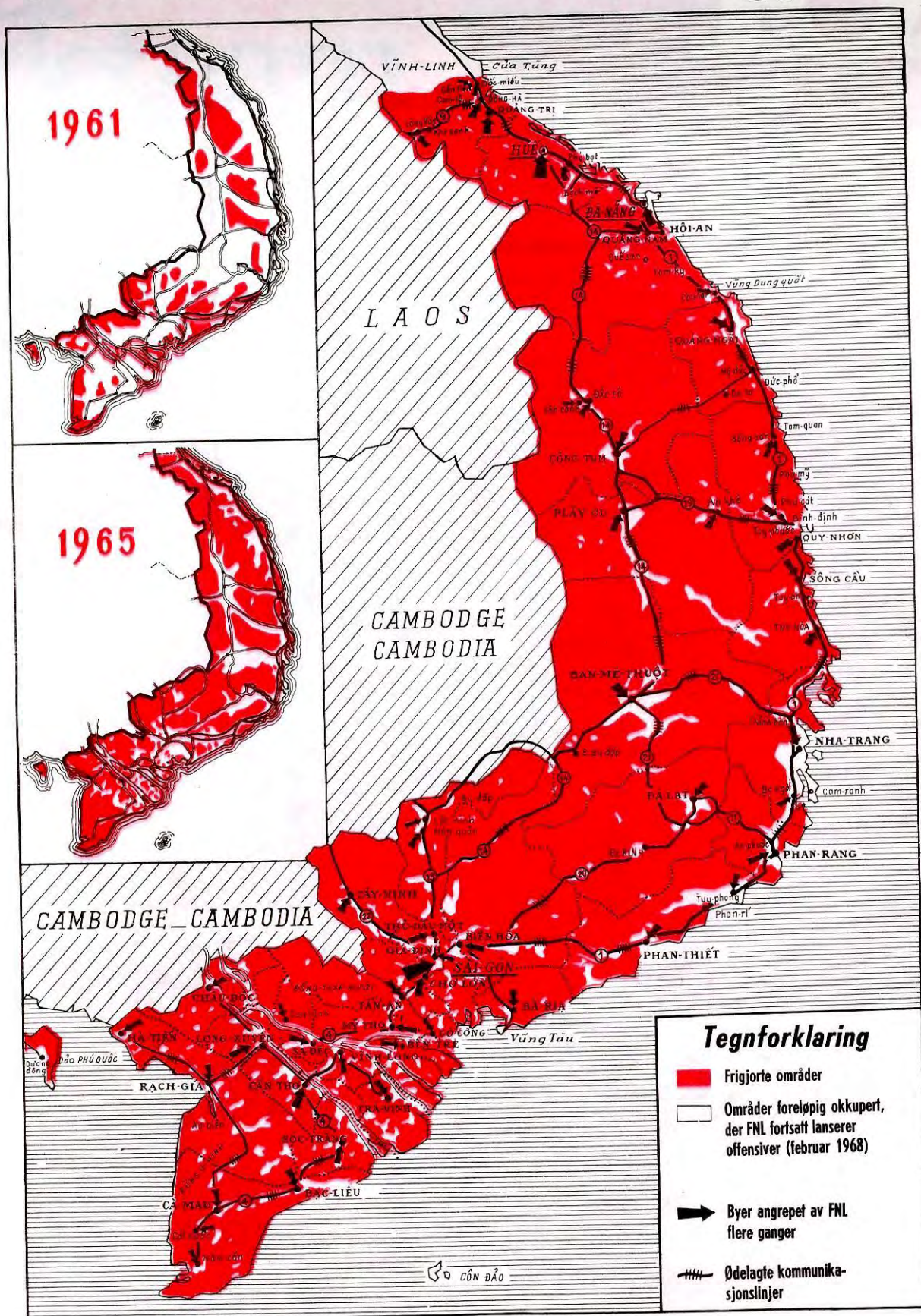

for vietnam

pris kr. 1,—
nr. 4 1968 3. årgang

FNL
ÅTTE ÅR!

For åtte år sida, den 20. desember 1960, ble Den Nasjonale Frigjøringsfront i Sør-Vietnam dannet. Under Frontens politiske og militære ledelse har folket i Sør-Vietnam gjennom disse åtte åra tatt opp kampen mot de korrupte regimer som USA har innsatt, og mot over en halv million tropper fra USA og soldater fra deres satelitt-land, i alt 1,2 mill. aggresjonstropper. På grunn av sin seierrike kamp for nasjonal frigjøring er FNL blitt et symbol, et lysende eksempel for alle verdens utbyttede og undertrykte folk.

Vietminh - FNLs forløper

Krigen mot de franske kolonialister, som vietnameserne kaller den «første motstandskrigen» kostet en halv million vietnamesere livet. Kamporganisasjonen Vietminh, FNLs forløper, begynte etter franskmennenes nederlag i mai 1954 å realisere sitt program for jordreform og tusenvis av tidligere leilendinger ble selveiende bønder på den jorda som godseierklassen måtte gi fra seg. Skatte- og rentetrykket på bøndene ble lettere.

Folket hadde tatt opp kampen, seiret, og så nå fram til en tid med fredelig gjenoppbygging av landet, gjenforening av Nord og sør og frie valg, slik Genève-avtalen, som ble inngått i juli 1954, forutsatte. Ikke minst fordi det i våpenhvileavtalen bl. a. heter i § 4 at konferansen har «merket seg de særvedtak i avtalen om å innstille all kamp i Vietnam, som setter forbud mot å sende utenlandske hærstyrker og militære og våpen og ammunisjon av alle slag til Vietnam».

Geneve-avtalen saboteres

Amerikanerne skrev imidlertid ikke under på Genève-avtalen, men lovet muntlig ikke å bryte den. I åra 1950–54 hadde de ytt 2,6 billioner dollars til franskmennenes krig, dvs. 80 prosent av omkostningene, og det var rimelig at Genève-avtalen var en trusel mot deres «investeringer». Derfor innsatte de Ngo Dinh Diem som «deres mann» til å lede Saigon-regimet. Fra 1950 til 1953 hadde Diem levd i tre år i USA og skaffet seg venner som kardinal Spellman. I 1957 uttalte han: «Sambandsstatenes grenser strekker seg til den 17. breddegrad, grensen mellom Sør- og Nord-Vietnam». Da Genève-avtalen ble undertegnet ga Diem ordre til å flagge på halv stang, p. g. a. «sorg».

Det var rimelig at ikke alle var like overbevist om amerikanernes vakre løfter. En seinere ikke ukjent mann, Ngyuen Huu Tho, tok derfor initiativ til opprettelsen av «Saigon-komiteen for forsvar av freden og Genève-avtalen». I dag er han kjent som formann i presidiet i FNLs sentralkomité.

I likhet med andre patrioter mot franskmennene ble han arrestert av Diems styre og ført fra fengsel til fengsel i seks år.

Fra 1954 og framover satte Diem-regimet i gang en uhyggelig terror mot befolkningen og først og fremst de som hadde deltatt mest aktivt i kampen mot franskmennene, dvs. Vietminh-styrkene. Et medlem av FNLs sentralkomité uttaler: «Våre landsmenn opplevde de svarteste dagene i sine liv». Det er skrevet mye om terroren mot befolkningen på den tida, men den kan også framstilles i tall: I løpet av den første forstandskrigen var 500 000

hektar tildelt de fattige bøndene. Diem tok det fra dem igjen, bortsett fra 15 % som bøndene klarte å holde. Dette skjedde under en grusom og hensynsløs terror ikke bare mot bøndene, men mot alle deler av befolkningen, bl. a. var det Diems plan å utrydde mindre minoritetsgrupper.

På den måten klarte Diem å stille seg i motsetningsforhold til alle lag av befolkningen.

Parolen blant de framskredne kreftene, som bl. a. hadde deltatt i kampen mot franskmennene, var å føre legal politisk massekamp. Det ble sendt bønnskriver, delegasjoner fra raserte landsbyer oppsøkte myndighetene for å protestere, men ingen ting hjalp. Terroren og massakrene ble stadig verre. Store deler av landsbyens ungdommer var på evig flukt for å unnsilpe diemist-troppenes beryktede verve-gjenger.

Hvordan den væpnete motstanden og linja «ikke-vold» ble endret til «våpenbruk i selvforsvar» er ikke helt klart, men den hadde en klar sammenheng med at tidligere Vietminh-soldater, patrioter, kommunister og forfulgte ungdommer kom sammen på grunn av terroren. Problemstillingen var: «Å gripe til våpen og forsvare oss eller dø som fluer».

Fronten organiseres

Derfor ble Fronten dannet den 20. desember 1960 i rent selvforsvar. Som idé har den eksistert ennå lengre, men først i slutten av 1960 fikk den konkrete former. Den politiske kampen som var blitt ført i åra fram til slutten av 1960 var imidlertid en viktig forutsetning for å kunne forene alle patriotiske krefter. Frontens første oppgave ble å organisere og samordne alle de forskjellige grener av motstandsbevegelsen som hadde oppstått spontant under Diem-terroren. I innledningen til FNLs program som ble vedtatt i 1960 heter det således:

«FNL påtar seg oppgaven å forene folk av alle samfunnslag, sosiale klasser, politiske partier og religiøse retninger i Sør-Vietnam for å bekjempe og styrte de amerikanske imperialistene og deres håndlangere, for endelig å gjennomføre *uavhengighet, demokrati, fred og nøytralitet* i Sør-Vietnam og legge grunnlaget for en *fredelig gjenforening av fedrelandet*.»

På grunnlag av den speiler situasjonen i Sør-Vietnam på den tida, tok FNL. fatt på oppgaven, og framgangen i kampen viste at linja var riktig.

Masseoppslutning

Allerede fra starten fikk FNL en bred masseoppslutning fra mer enn 20 masseorganisasjoner. 10 av dem er masseorganisasjoner for arbeidere og bønder, for ungdom, kvinner, studenter, elever og forskjellige yrkesorganisasjoner og til og med for soldater som har desertert fra marionettehæren. Foruten religiøse masseorganisasjoner av katolikker og buddhister, også tre store politiske partier, Det radikale sosialistpartiet (som består av intellektuelle), Det demokratiske parti (nasjonale borger-skap) og Folkets revolusjonære parti (kommunist-partiet). Også andre progressive militante organisasjoner som «Folkets revolusjonære ungdomsunion» og «Sør-Vietnams fredskomite» er med i FNL. Tidlig i 1961 hadde fronten 7 millioner medlemmer og sympatisører.

I 1960–61 var det en lang rekke bondeoppstander i hele landet, og som regel klarte bøndene å jage Saigon-regimets embetsmenn ut av landsbyene og innsette sine egne folkevalgte organer, noe som sikkert også hang sammen med at FNL i begynnelsen av 1961, den 15. februar opprettet sin væpnete gren — Sør-Vietnams Frigjøringshær — som står i nær kontakt med FNL og er underordnet Frontens politiske linje. Frontens væpnete styrker består nå av selvforsvaret i de befrie områder, partisanforbundene og de ordinære styrker.

«Spesialkrigen»

Det var på denne tid, i 1961, at USA innledet sin «spesialkrig». I denne nyttiggjorde amerikanerne sine egne og andre imperialismakters erfaringer fra deres mange imperialistiske røverkriger. Vietnam ble et laboratorium hvor en nyttiggjorde og utviklet alle mulige djevleke former for å slå ned folkelige oppstander. Etter mønster av franskmennene i Algeri og Indo-Kina tok de i bruk

I overensstemmelse med Geneve-avtalen ble Vietminh-partisanene flyttet nord for den 17. breddegrad. Dette bildet er fra 1954 da folkets styrker forlater den sørlige del av Vietnam.

helikoptre i kampen mot partisanene, de engelske eksperimenter i Malaya med å gjøre om hele landsbyer til konsentrasjonsleire ble overført til Vietnam. Men de utviklet også nye, som f. eks. å sprøyte kjemikalier over vietnamesernes avlinger og tok i bruk kjemiske og bakteriologiske våpen. Frigjøringsfronten på sin side sendte også representanter til utlandet for å nyttiggjøre erfaringene fra Kina, Algeri og Korea.

Men «spesialkrigen», som nådde sitt høydepunkt i 1962 påførte Fronten store tap, og FNL innrømmer selv at situasjonen i slutten av 1962 var ganske kritisk. I begynnelsen av året hadde FNL sin første ordinære kongress og vedtok der et mer detaljert program. Det nye programmet, som viste Frontens styrke, var bl. a. at man ønsket å opprette diplomatiske forbindelser med alle stater og at man sa seg villig til å ta imot utenlandsk hjelp, som måtte gis uten noen form for betingelser.

I løpet av 1964 klarte imidlertid Frigjøringsfronten å knuse USAs «spesialkrig». På disse tre år hadde FNL gjort 550 000 mann i de fiendtlige styrkene kampudyktige (drept, såret, tilfangetatte og deserterte), av dem 4890 amerikanske soldater. De hadde skutt ned eller ødelagt på bakken 2100 fly, fordrevet og ødelagt 2000 fiendtlige poster og treningsleirer. Amerikanernes og Diems planer om å opprette 16 000 strategiske landsbyer var også blitt knust, i hele krigen har det aldri på samme tid vært mer enn 4000 effektive «strategiske landsbyer». I løpet av «spesialkrigs»-perioden oppløste FNL 7000 av dem, etter hvert som de ble opprettet.

Vendepunktet

Omslaget i krigen kom etter FNLs mening i de første dagene i 1963 med slaget om Ap Bac, før

året var omme viste det seg ikke lengre å eksistere noe Diem-styre.

I dette slaget satte Diem-styrkene og amerikanerne meget store stridskrefter inn, mens Frigjøringshæren klarte å hamle opp med dem med forholdsvis små styrker og ubetydelige tap. Således ble slaget om Ap Bac en verdifull erfaring for Fronten. Det viste at partisanene nå også kunne hamle opp med amerikanernes helikoptertaktikk. Seinere utviklet FNL taktikken til bl. a. å lokke fienden inn i posisjoner som han trodde var gunstige, men som når det kom til stykket bare betydde utslettelse.

I løpet av første halvår av 1963 hadde FNL knust amerikanernes spesialkrigsstrategi med de resultater vi har beskrevet ovenfor. Den 22. mars 1965 sendte Frigjøringsfrontens ledelse ut en erklæring hvor den vurderte situasjonen slik: «Når de amerikanske imperialistene nå forsterker og utvider sin angrepskrig, er dette et nytt ynkelig feilgrep fra deres side og beviser bare at den kolonialistiske og aggressive politikken som de har ført i Sør-Vietnam de siste 11 år og hele deres såkalte «spesielle krigføring» har spilt helt fallitt.»

FNL var tydeligvis klar over imperialismens natur og dens videre planer, for det heter videre i erklæringen: «Om de amerikanske imperialistene er blitt kraftig slått i sin «spesielle krig», vil de bli enda kraftigere slått hvis de setter igang en lokal krig». Nettopp dette var det amerikanerne gjorde, de satte i gang sin «lokalkrig»-strategi, og er i ferd med, som FNL erklærte dengang, å «lide enda ynkeligere og raskere nederlag». FNLs seire i «spesialkrigen» hadde vist at den var i stand til å hamle opp med en teknisk overlegen fiende fordi Fronten hadde folket bak seg, tilhørte folket, og førte folkets krig.

Frigjøringshærens utstyr består hovedsakelig av erobrete amerikanske våpen. Ifølge amerikanske kilder er 90–95 prosent av FNLs kampfutrustning av amerikansk opprinnelse.

FNLs fem punkter

I denne viktige resolusjonen av 22. mars 1965 ble det satt opp følgende hovedoppgaver for Fronten og for folket, og som seinere har vist seg å være en riktig analyse av oppgavene en sto overfor:

«Forene hele folket i en eneste stor fylking.

— Bevæpne hele folket, reise folket som én mann og jage ut de amerikanske angriperne og de vietnamesiske forræderne.

— Frigjøringshæren og folkets væpnede styrker må marsjere modig fram, kjempe tappert og uten opphør, slå til på rette sted, kjempe uten å gi de amerikanske angriperne og deres lakeier tid til å puste ut, og beslutsomt tilintetgjøre så mange fiendtlige krefter som mulig.

— Befolkningen på landsbygda må reise seg og tilintetgjøre de «strategiske landsbyer» som ennå er igjen, rive kontrollen ut av hendene på fienden, utvide de frigjorte områdene slik at alle frigjorte bygder, landsbyer og distrikter danner et eneste sammenhengende område, forvandler de frigjorte områder til sterke festninger, kjempe mot fienden overalt hvor han viser seg og kjempe kraftig og beslutsomt for å beholde og forsvare sine hjemsteder og marker.

— Folket i Saigon, Hue, Da Nang og andre byer i Sør-Vietnam må straks bygge ut sine revolusjonære organisasjoner, fortsatt gjennomføre og forsterke sine demonstrasjoner og kraftig og beslutsomt forsterke kampen på alle områder og kreve at de amerikanske imperialister og deres quislinger innstiller sin angrepskrig i Sør-Vietnam, samt avsløre de vietnamesiske forræderne som hjelper angriperne og selger sitt fedreland og folk til dem.»

Denne erklæringen er formet som fem hovedpunkter med utførlige forklaringer til hvert punkt; det er den som utgjør «FNLs fem punkter».

«Lokalkrigen» spiller falitt

USA avløste, som FNL forutså, sin «spesialkrig» med «lokalkrig». Utviklingen i «spesialkrigen» hadde vist at marionette-regimet, som nå hadde fått general Nguyen Khanh til overhode, ikke klarte å holde stand mot folket, ledet av FNL. USA ble nødt

De flykter for FNL!

til å sende egne tropper og bombefly for å støtte opp om og etter hvert overta kamphandlingene for marionettehæren som ble svakere og svakere. Samtidig begynte USA den systematiske bombinga i Nord-Vietnam.

FNL hadde en ekstraordinær kongress i 1967, der man antok et nytt og utvidet politisk program. Her fastslår Fronten at den «med suksess har konsolidert sin stilling blant de brede masser av folket»... og at «disse store framskritt har vist at frontens politiske linje er riktig, og at vårt folks vilje er ukuelig». Programmet ble vedtatt for at det skulle tilpasse kampens utvikling og bevirke en ytterligere forening av hele folket.

Med dette programmet legger Fronten tydeligvis også opp et program for en nasjonal-demokratisk folkeregjering, som sannsynligvis vil springe ut av den administrasjon som FNL har bygd opp og er i ferd med å utvikle i de frigjorte områder. Etter Tetoffensiven omfatter de hele landsbygda i Sør-Vietnam, dvs. det området hvor 11 av Sør-Vietnams 14 millioner innbyggere bor.

Men totalt er selvsagt en enda større del av befolkningen på en eller annen måte tilknyttet Fronten.

I løpet av de siste par år er Frontens styrke ytterligere manifestert gjennom de store offensivene, spesielt den som ble innledet den 30. januar i år og som mer eller mindre også knuste USAs forhåpninger til «lokalkrigen». Med et eneste slag viste FNL at den var i stand til å koordinere hele sin militære og politiske slagkraft og gjennomføre koordinerte angrep over hele landet samtidig. Tet-offensiven representerte derfor en ny fase i folkets kamp under ledelse av FNL, og var FNLs hittil mektigste manifestasjon av sin samlede makt.

Diplomatiske framstøt - uttrykk for styrke

I de siste par måneder har FNL også åpnet sin tredje front mot USA-imperialismen, den diplomatiske. Som en følge av de politiske og militære seire kan FNL sette seg ned ved forhandlingsbordet i Paris, i visshet om at USA-imperialismen står ved randen av sitt definitive nederlag i Vietnam. Noen illusjoner om USA-imperialismen har de likevel ikke:

«Sør-Vietnams væpnede styrker og folk har krysset alle de amerikanske planer med sikte på aktivisering av den aggressive krigen, og har siden siste vår foretatt en lang rekke angrep, har forsterket presset, påført De Forente Stater og deres marionetter harde og direkte slag, de har vunnet store seire på alle områder, har forandret krigssituasjonen og brakt USA og deres marionetter i en tilstand av passivitet og oppgitthet, som de ikke er i stand til å komme ut av», som det heter i FNLs erklæring vedr. Johnsons erklæring om stans i bombinga av DRV.

Med dette har vi forsøkt å gi en framstilling av FNLs kamp gjennom 8 år, fra begynnelsen i 1960, da patrioter med under 1000 våpen til sin disposisjon gikk til dannelsen av Den Nasjonale Frigjøringsfront, gjennom en stadig utvikling av kampen som har vist folkekrigens uovervinnelighet, til man i dag har presset USA til forhandlingsbordet i Paris.

VIETNAM fra dag 11. august — 11. november til dag

August

- 11.8. Harde kamper raser ved den amerikanske Da Nang-basen. Ifølge Ass. Press. åpnet Frigjøringsstyrkene ild da en amerikansk patrulje dumpet opp i en av deres stillinger i utkanten av baseområdet. Amerikanerne har satt inn fly og tungt artilleri uten foreløpige resulater å vise til.
- Amerikanerne påstår at Da Nang vil bli et av hovedmålene for den forestående FNL-offensiven som fra det hold er blitt bebudet hver eneste dag i løpet av de siste 3 måneder. Vi kan i alle fall konstatere at frykten, reell eller ikke, har vært brukt til å vise berettigelsen i amerikanernes opptrapping av krigføringen sør for den 20. breddegrad. Ifølge AFP søker president Johnsen kontakt med Sovjet for å få i stand et samarbeid med tanke på løsning av Vietnamkonflikten. Senator Stephen Young fra Ohio hevdet i dag at de sør-vietnamesiske ledere sender regelmessig store pengesummer ut av landet og plasserer dem i utenlandske banker med tanke på den dag Saigon-regimét faller, tross amerikanernes støtte.
- 12.8. En talsmann for den nord-vietnamesiske forhandlingsdelegasjon i Paris retter et hardt angrep mot den republikanske presidentkandidaten Richard Nixon som han hevdet har til hensikt å utvide og intensivere Vietnamkrigen dersom han blir valgt.
- Newsweek kan i dagens nr. fortelle om en episode i nærheten av Phu Bai der en amerikansk patrulje kom i kontakt med «Viet Cong». En av geriljasoldatene viste seg å være amerikansk desertør, og i en kommentar til episoden sier en amerikansk offiser at de har mottatt flere rapporter om amerikanere som opptrer sammen med FNL i Phu Bai-distriktet. Vi kan vel gå ut fra at det samme er tilfelle for resten av landets vedkommende.
- 13.8. Fra Saigon meldes det at amerikanske og sør-vietnamesiske styrker siste døgn har utkjempet det voldsomste slag mot FNL-styrkene siden Tet-offensiven. Den forestående FNL-offensiven er nå bebudet i begynnelsen av september, — stadig ifølge amerikanske kilder.
- 15.8. Det amerikanske slagskipet New Jersey er nå tatt ut av møllposen og klar til å stevne mot Tonkin-bukta for å bombardere den nord-vietnamesiske kyst med sine 410 mm kanoner. Dette innebærer ingen opptrapping av krigen, forsikrer Admiral Thomas H. Moore ombord på krysseren «USS Province».
- 16.8. Ifølge AFP har FNL satt igang en stor kampanje for å få alle patriotiske krefter til å

støtte opp om dannelsen av en koalisasjonsregjering bygd opp omkring «Alliansen av nasjonale, demokratiske og fredselkende krefter».

- 18.8. Det blir meldt om seierrike FNL-angrep i provinshovedstaden Tay Ninh, 24 km øst for Kambodsjas grense og 70 km nordvest for Saigon.
- 19.8. Amerikanske embetsmenn innrømmet i dag at «det sivile utviklingsprogram» i de 5 nordligste provinser i Sør-Vietnam står i fare for å bryte totalt sammen.

Så kom den sovjetiske okkupasjon av Tsjekkoslovakia og vestlige nyhetsorganer mistet for en stund interessen for USA's brutale undertrykkelse av Vietnams befolkning.

- 23.8. Frigjøringsstyrker angriper mer enn 50 byer og militære anlegg over hele landet.
- 25.8. På tredje døgnet pågår det nå kamper ved

Nede på markene har USA-troppene ingen støtte i folket. Men heller ikke helikoptre er trygge oppholdssted for overfallsmennene: hittil i år har FNL ødelagt over 4500 helikoptre og fly over Sør-Vietnam.

- Duc Lap, en amerikansk base for spesialtrop-
per, tett ved grensa til Kambodsja.
- 27.8. FNL går til angrep på amerikanernes og ma-
rionettregjeringens feltleire i Mekongdeltaet.

September

- 1.9. Harde kamper ved den demilitariserte sonen. Seks amerikanske helikoptere ble skutt ned da de forsøkte å bringe hjelp til de beleirede ved Duc Lap i Ban Me Thuot-distriktet.
- 3.9. I et FNL-angrep mot en flyplass 8 km sørøst for Ban Me Thuot ble 100 fiendtlige soldater satt ut av spill. Samtidig ble 5 militære de-
poter og 12 brakker brent ned. Saigonregjeringen forbød i dag den engelsk-
språklige avisa Saigon Post fordi bladet i en artikkel hadde tatt for seg korrupsjonen i landet.
- 5.9. Ifølge en amerikansk militær talsmann har amerikanerne hatt et av sine største tap siste uke, med 408 falne og 1398 sårede. Hvor mange som er savnet eller falt ut av bildet på annen måte forteller vår kilde intet om, men dersom en til dette ukjente tall legger det ovennevnte skulle man komme i nærheten av den oppgave over fiendtlige tap som FNL opererer med. Orkanen Bess har satt en foreløpig stopper for de amerikanske luftangrepene mot Nord-Vietnam.
- 8.9. Frigjøringsstyrkene skjøt i dag ned et heli-
kopter ved Duc Lap og samtlige ombord ble drept, deriblant kommanderende general for Saigonregimets 23. divisjon og flere andre offiserer. President Ho Chi Minh har i et telegram til folket og dets væpnede styrker i Sør-Vietnam uttrykt sine beste hilsener og gratulasjoner i anledning de store seire som er vunnet i løpet av den siste tida. Dette har vært fin markering av årsdagen for Augustrevolusjo-
nen og Nasjonaldagen (23 årsdagen for Viet-
nams revolusjon og uavhengighet).
- 9.9. Amerikanerne har under de store FNL-offen-
sivene blitt presset til i første rekke å kon-
sentrere sine styrker til forsvar av de store byene. «I tilfelle av et overraskelsesangrep», heter det. General Creighton Abrams er over-
bevist om at Frigjøringsstyrkene ved sine aksjoner rundt omkring på landsbygda for-
søker å lokke ham til å trekke sine styrker bort fra Saigon og andre viktige sentra, — men general Abrams lar seg ikke lure av dette lett gjennomskuelige agnet, sier han. Sannheten er likevel så åpenbart den at amerikanerne nå fullstendig er tvunget i kne på landsbygda, her har FNL den fulle kon-
trollen. «Konsentrasjonen av styrkene» er bare et synlig bevis på at USA-generalen nå desperat prøver å beholde kontrollen over de mest vitale baser, kommunikasjonssentra og viktige handelssentra. Selv på disse steder har befolkningen organisert seg til kamp for å frigjøre sine hjemsteder, det er blitt en dagligdags affære at folket kjemper helt inne i sentrum av byene Saigon, Tay Ninh, Hue, etc.

- 12.9. Fram til i dag har 3152 amerikanske fly blitt skutt ned over Nord-Vietnam. I Saigon erklærer visepresident Ky at «en utenlandsk makt planlegger et kupp mot den sittende regjering». Politiske iakttakere i Saigon me-
ner at Ky med denne uttalelsen markerer sin negative innstilling til amerikanernes «forhandlingsvillighet». Fredsforhandlingene i Paris er en stadig kilde til bekymring i sør-
vietnamesiske regjeringsskretser og man er helt på det rene med at reelle fredsforhand-
linger kan bety et endelig punktum for deres politiske karriere.
- 19.9. Fly nr. 3171 er skutt ned over Nord-Vietnam.
- 22.9. I området mellom Da Nang og Nha Trang har Frigjøringsstyrkene gått til angrep mot 120 mål, deriblant 5 større byer og provins-
hovedsteder, 12 bysentra og distriktsbyer og 7 flyplasser såsom Da Nang, Nuoc Man, Chu Lai og Nha Trang.
- 23.9. Newsweek kan i dagens nr. fortelle at gene-
ralmajor Keith L. Ware blei skutt ned i sitt kommandohelikopter over Loc Ninh sammen med 3 av sine stabsoffiserer. Han sto for amerikanernes tanks-angrep mot befolknin-
gen i Saigon under Tet-offensiven. Han er den 4. amerikanske general som er drept i kamp i løpet av siste år. Ellers kan bladet fortelle fra Paris at tonen mellom de to forhandlingspartnere er i ferd med å bli «tøffere» og «mer realistisk». Det har ettevert gått opp for amerikanerne at Nord-Vietnam ikke gikk med på Paris-for-
handlingene «fordi de led store tap under Tet-offensiven, og endelig aksepterte nød-
vendigheten av å finne fram til en politisk løsning på konflikten», «men tverimot har Nord-Vietnam gått til disse forhandlingene overbevist om at Tet-offensiven har tilføyd USA et alvorlig nederlag», — og bladet føyer til for egen regning at dette siste har alle-
rede i lang tid stått som den eneste kor-
rekte oppfatning av situasjonen for folk utenfor administrasjonen».
- 30.9. Fra Tay Ninh-fronten blir det meldt at på 5 uker har 15 bataljoner, derav 14 amerikanske, og 43 kompanier derav 28 amerikanske blitt utsletta. Amerikanske militære talsmenn har avslørt at alvorlige raseuroligheter har funnet sted i et militært fengsel ved Long Binh, nord for Saigon.

Oktober

- 7.10. Fra Saigon melder Newsweek at president Thieu er i ferd med å inkorporere tidligere framstående Diem-tilhengere i sin admini-
strasjon, bl. a. i det hemmelige politi, — og bladet skriver at for sør-vietnamesere som led under Diem-regimet er utsiktene skrem-
mende.
- 21.10. I et portrett av general Creighton Abrams har Newsweek bl. a. tatt opp spørsmålet om generalens disponering av sine tropper. Det går fram av samtalen at 1/3 av de «alliertes» tropper er trukket sammen i Saigon-området. Abrams har gått bort fra taktikken med de store og kostbare «search and destroy»-ope-

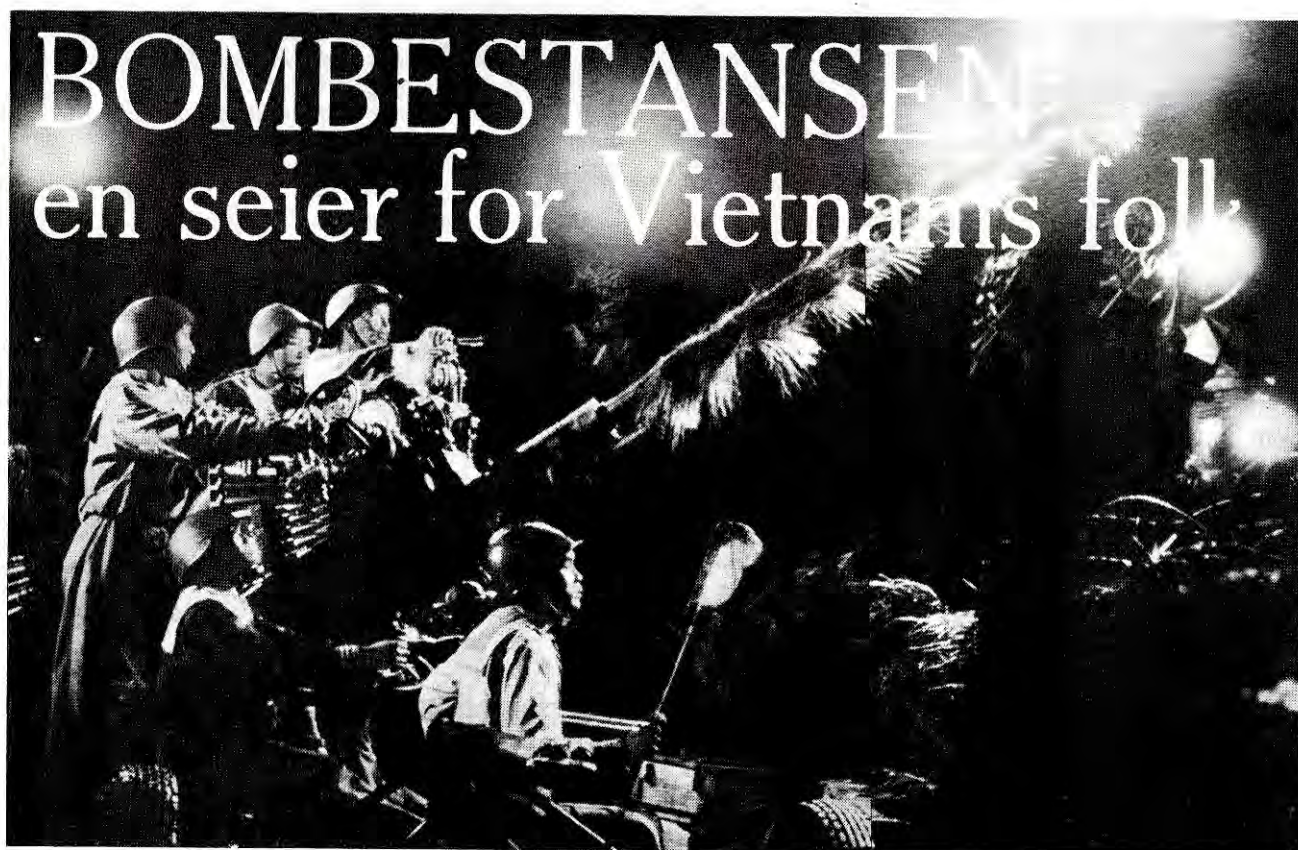
rasjonene, og i stedet konsentrert seg om å kjempe med mindre enheter som på kort varsel, ned til ½ time, kan tilkalle støtte fra de store B 52 bombeflyene. Abrams nærmest innrømmer at man har oppgitt planene om pasifisering av landsbygda. Det gjelder nå å holde byene inntil en akseptabel fred er sluttet. Og i skarp kontrast til den alltid smilende optimist general Westmoreland forstår han at USA ikke lenger kan vinne en militær seier i Sør-Vietnam.

November

- 1.11. President Johnson har beordret samtlige bombardementer av Nord-Vietnam innstilt fra kl. 14.00 i dag. Samtidig blir det meldt at såvel representanter for såvel Frigjøringsfronten som Saigon-regimet vil ta del i forhandlingene.
- 3.11. I Saigon er det store misnøye med president Johnsons beslutning, og gjennomgangstemaet i flere av byens aviser er at om nødvendig må krigen fortsettes uten USA's støtte. I Hanoi påpeker Ho Chi Minh at amerikanerne ikke har oppgitt sine aggressive planer. Innstillingen av bombetoktene må be-

traktes som en stor seier for det vietnamesiske folket, men så lenge amerikanerne fortsatt står i Vietnam må kampen fortsettes med en enda fastere vilje, inntil den siste angriper er fordrevet. FNL har utpekt fru Nguyen Thi Binh, medlem av Frontens sentralkomité, til leder av FNL's forhandlingsdelegasjon i Paris.

- 11.11. President Thieu i Saigon er fortsatt like uvillig til å forhandle med FNL og Nord-Vietnam i Paris, trass i tilsynelatende sterkt amerikansk press. Det er således åpenbart at de herskende katolske kretser i Saigon satser alt på en fortsatt krigføring, dels av økonomiske grunner idet de profiterer på krigen og dels fordi de vet at en fredsslutning vil bli skjebnessvanger for dem personlig. Således uttalte president Thieu, ifølge Newsweek, ved en uformell sammenkomst for sør-vietnamesiske politikere at «dere vet hva som ville hende hvis vi satte oss ned ved siden av FNL ved forhandlingsbordet. Neste dag ville hele vår militær og alle lokale styrker gå over til fienden». Og stort klarere kan det vel ikke sies.

Den amerikanske regjering har igjen erklært «stans i bombing» av territoriet til Den Demokratiske Republikken Vietnam. Det er fjerde gang de amerikanske lederne varslar «bombestans» siden de uttalte ønsket om å «bombe Nord-Vietnam tilbake til steinalderen». Siden de begynte terror-

bombingen den 7. februar 1968 har de gjentatte «bombestansene» i mai 1965, desember 1965, 31. mars 1968 og den siste som ble framført av president Johnson den 31. oktober.

Hver gang har den overveiende delen av norsk presse, som støtter USA-imperialismen, fortalt oss

Solidaritetskomiteen og bombestansen

I forbindelse med president Johnsons kunngjøring av «bombestansen» over Nord-Vietnam i en tale den 31. oktober i år, rett før det amerikanske presidentvalget, sendte Solidaritetskomiteen for Vietnam ut følgende pressemelding som avisene totalt boikottet:

President L. B. Johnsons kunngjøring om stans i bombing av territoriet til Den Demokratiske Republikken Vietnam (Nord-Vietnam) er et resultat av hele det vietnamesiske folkets store seire. Amerikanerne har lidd kraftige nederlag i krigen mot det vietnamesiske folket, og den voksende motstanden mot amerikanernes krigføring over hele verden og særlig i USA selv, har tvunget dem til dette skrittet.

at «nå står det til Hanoi». Men faktum har like fullt vist at erklæringene ikke er verd papiret de er skrevet på. Spesielt belysende er hendingene etter erklæringen av 31. mars. I løpet av siste halvår har USA-regjeringen mer enn fordoblet antallet bombeangrep etter skrålet, om «bombestansen». Se bare hva tallene forteller:

I mars i år foretok amerikanske fly 2500 angrep mot 21 provinser og 5 byer.

— I april over 3500 flyangrep konsentrert om fire provinser mellom 20. breddegrad og 17. breddegrad.

— I mai over 4700 flyangrep konsentrert om tre provinser mellom 19. breddegrad og 17. breddegrad.

— I juni over 5200 flyangrep.

— I juli over 6400 flyangrep.

— I august over 6500 flyangrep.

— I september over 6500 flyangrep.

Men på tross av denne enorme innsats av mennesker og materiell har USA ikke nådd sine mål, som kan sammenfattes slik:

- * Å hindre folket i DRV å hjelpe sine brødre i sør i kampen mot de amerikanske angriperne;
- * Å tvinge DRVs regjering til forhandlinger på USAs vilkår, for å forhindre utslettelse av landet;
- * Å forsøke å stoppe den framgangsrike sosialistiske oppbyggingen av landet, og sist men ikke minst:
- * Å styrke moralen hos seg selv, Saigon-regimet og dets tropper.

Framgangsrik oppbygging i DRV

Men folket i Nord-Vietnam har framgangsrikt overvunnet de vanskeligheter som USA-regjeringen forsøker å sette i veien for oppbyggingen av deres sosialistiske fedreland. Angriperne har ikke lyktes i å «bombe dem tilbake til steinalderen».

På tross av terrorbombingen som tilmed USA-regjeringen etterhvert har måttet innrømme rammet langt mer enn «militære mål» har folket lyktes i å heve produksjonen og å holde kommunikasjoner, skoler og sykehus intakt. Fra 1965 har landet hatt en gjennomsnittlig produksjonsøkning på 8 prosent. I landbruket oversteg produksjonen 5 tonn

Vi anser imidlertid ikke «bombestansen» for å være noen endelig løsning på Vietnam-krigen. Amerikanske bombefly bomber fortsatt Vietnams territorium opp til den demilitariserte sonen og tredobler sin bombing av de frigjorte områdene i Laos, og USA har fortsatt over en halv million okkupasjonstropper stasjonert i den sørlige delen av landet.

Vietnam-krigen har nå kommet inn i en avgjørende fase. Det vietnamesiske folket er på offensiven på alle fronter. Verken Paris-forhandlingene eller presidentvalget i USA kan forandre på den allmenne utviklingen i Vietnam. Det er derfor nødvendig at folket over hele verden forsterker sin hjelp og støtte til det vietnamesiske folket, og krever USA øyeblikkelig ut av Vietnam.

pr. hektar i 2500 jordbrukskooperativer i 1967, mens gjennomsnittet i kolonialtida var 1,3 tonn. Også på utdanningsfronten har landet stor framgang. I 1965 gikk 2,6 mill. unge og gamle i den allmenne folkeskolen, mens den nå har 3,7 mill. elever.

For å gi et bilde av folkets innstilling til oppbygningsarbeidet siterer vi følgende fra Peter Weiss/Gunilla Palmstiernas brosjyre «Rapport om Förenta Staternas försterkta angrepp mot Nordvietnam etter den 31. mars 1968» der de skildrer oppbygningsarbeidet i provinsen Ha Tinh:

Et motto som stadig ble anvendt i provinsen er: «Fortsett oppbygningen! Fienden kan ikke angripe alle steder samtidig!»

Et annet motto:

«Produksjonen må opprettholdes for enhver pris!»

Ytterligere et motto:

«Gater, veier og kanaler må være farbare!»

En tidligere talemåte i provinsen var:

«Fienden ødelegger — vi reparerer — trafikken flyter!»

Nå heter det:

«Fienden ødelegger, trafikken flyter!»

Ungdomsbrigadene som reparerer dammer og veier synger:

«Når fienden har ødelagt ei bru har vi en annen i reserve.»

«Når fienden har ødelagt en vei har vi en annen i reserve.»

Hvorfor erklærer Johnson «bombestopp»?

Da USA innledet terrorbombingen av DRV var den viktigste årsaken deres nederlag i Sør-Vietnam, FNL hadde knust deres «spesialkrigsstrategi», og USA hadde definitivt gitt opp «å vinne befolkningen». Nå skulle man tvinge. De to erklæringer i 1965 hadde tydelig karakteren av spørsmålet: «Har dere fått nok, skjønner dere at dere ikke kan stille noen betingelser overfor oss?» — altså et forsøk på å vise sin styrke.

Da dette ikke nådde fram tok USA til for alvor
(Forts. side 30)

FNL-representantene i Oslo. Fra venstre: Nguyen Thanh, To Van og Tran Van Tu.

„Folket står bak oss!”

Under Vietnam-uka i oktober hadde solidaritetskomiteen besøk av en delegasjon fra den Nasjonale Frigjøringsfronten i Vietnam. Det var Tran Van Tu, sjef for FNL's permanente delegasjon i Warszawa, Nguyen Thanh, internasjonal sekretær i Sør-Vietnams Fredskomite og To Van, representant for Fagbevegelsen i de frigjorte områder. De hadde alle tre deltatt i kampen for et fritt, uavhengig og gjenforenet Vietnam i mer enn 20 år. Representanter for Solidaritetskomiteen hadde mange samtaler med dem. Dette er et utdrag av disse:

Stillingen i dag

— USA-imperialistene og deres satelitttropper lider i dag nederlag på alle fronter, militært, politisk og økonomisk. Den militære situasjonen er utmerket. Vi skal gi noen illustrerende eksempler på dette. Hittil i år har folket under FNL's ledelse skutt ned mer enn 4000 amerikanske fly. Bare i august måned angrep frigjøringshæren seierrikt 30 store byer, mer enn 100 landsbyer, mangfoldige viktige amerikanske leirer og 130 flyplasser. I Saigon, Cholon og Giadinh der amerikanerne sier at de har den fulle kontroll, har de ikke kunnet hindre at FNL har gjennomført seierrike angrep mot

deres viktigste poster, dvs. flyplassene, havnene og militære depoter. Gerillaen i byene utvikler seg stadig, flere og flere av bybefolkningen slutter seg til FNL. På grunn av de store politiske og militære nederlag, blir imperialistene og deres lakeier mer og mer isolert, og deres situasjon blir mer og mer desperat.

Folkekrigen er vårt våpen

— Krigen vi fører i Vietnam er en folkekrig, den blir ført av folket under FNL's ledelse. Vi har nå trådt inn i en ny fase av folkekrigen. I den første fase av kampen mot de amerikanske agressorer konsentrerte vi våre angrep mot fienden i de områder hvor de sto svakest og der hvor de sto relativt isolert. Men ettersom situasjonen er blitt gunstigere og gunstigere for oss, dvs. at fler og fler av folket slutter seg til oss, har vi nå begynt å angripe fienden i de områder der de står sterkest. Vi henviser til de seierrike angrepene på Saigon og Hue og Khe Sanh-basens fall. Amerikanerne kan aldri vinne denne krigen, selv om de disponerer over verdens mest moderne og grusomme krigsmidler. De mest grusomme krigsforbrytelser kan *aldri* knekke et folk som er fylt av kjærlighet til frihet og uavhengighet. For en må aldri glemme at det

er menneskene som er den avgjørende faktor i en krig, ikke våpnene, selv om de er viktige. Resultatet av en krig avgjøres av et folks moral, ikke av våpnene. Det kinesiske folks heltedige kamp og seier over imperialistene står som bevis for dette.

— Som vi sa er den kamp vi fører, en folkekrig. Derfor er FNL's viktigste oppgave å samle og organisere og hjelpe folket. Vi kan nå, fordi den militære situasjonen er meget gunstig, mer konsentrere oss om det politiske arbeidet. Fordi Vietnam er et bondeland, er arbeidet på landsbygda et av de viktigste. Det blir nå overalt i byene og på landsbygda opprettet revolusjonskomiteer. Disse revolusjonskomiteer har som sin hovedoppgave å arbeide for folks interesser, hjelpe og støtte dem i deres daglige liv og kamp. Revolusjonskomiteene, under FNL's ledelse tar hånd om helsestellet og bygging av sykehus, de tar seg av undervisningen og bygging av skoler, de hjelper folk i deres daglige arbeid på rismarkene og de organiserer forsvaret av den enkelte landsby.

Fagbevegelsens arbeid

— Som dere vet er Vietnam i hovedsaken et jordbruksland. I de frigjorte områdene har vi lite storindustri, men vi har fabrikker som lager våpen,

tekstilfabrikker og boktrykkerier. Fagforeningsmedlemmene er meget aktive i arbeidet både i helsevesenet og i skolevesenet. Vår viktigste funksjon er imidlertid å organisere og holde forbindelsen mellom by og land. I de store byene finnes hemmelige fagforeninger, og de unge arbeiderne gjør en stor innsats når det gjelder forsyninger av våpen til landsbygda. Fra landsbygda bringer de med seg ris tilbake til bybefolkningen. Ellers deltar mange arbeidere i de væpnede styrker, i de store byene er det dem som er kjernen i de seierrike angrepene.

Frontens bredde er dens styrke

— FNL er en front, en meget bred front, hvor bønder, proletarer, småborgere, intellektuelle, forretningsfolk og industriherrer deltar. For å få folk til å slutte seg til Fronten må de bli overbevist at vi arbeider og kjemper for deres virkelige interesser. Gjennom vår praksis viser vi at vi er folkets sanne representant og folket slutter seg til oss. Vi arbeider meget hardt for å få de personer som er blitt tvunget til å tjenestegjøre i marionette-regjeringens hær eller administrasjonen til å gå over på vår side og kjempe. Et eksempel på hvordan vi arbeider kan kanskje best illustreres ved å fortelle om vår politikk overfor tilfanger sol-dater fra «regjeringsstyrkene». Vi slipper dem på frifot igjen etter at vi har snakket med dem og forklart dem situasjonen. Blir de samme soldater tatt til fange nok en gang skjer det samme, de blir aldri utsatt for fornærmelige handlinger. Resultatet er i ni av ti tilfeller at folk i marionette-regjeringens tjeneste slutter seg til oss. Vi har nå folk i alle avdelinger av Saigon-regjeringens hær og administrasjon. Imperialistene og deres lakeier kan ingenting gjøre uten at vi vet om deres planer i minste detalj. Imperialistene ville aldri kunne komme til å skjelne mellom venn og fiende.

Historien er på vår side

— I enhver situasjon må en sette seg ned å analysere og finne ut hvor hovedmotsetningen går. Går hovedmotsetningen i Vietnam i dag mellom f. eks. bønder og småborgerskap? *Nei!* Hovedmotsetningen går mellom *hele* det vietnamesiske folket på den ene siden og en håndfull forrædere i Saigon og USA-imperialistene på den annen side. Fler og fler blir klar over dette og som vi har sagt før samler lag på lag av det vietnamesiske folket seg i dag under FNL's stolte banner, og de er beredt til å kjempe til den siste amerikanske soldat er ute av Vietnam — til vi har vunnet den endelige seier. —

På møtet som markerte avslutningen på Vietnam-uka i Oslo, uttrykte de vietnamesiske representantene sin dypeste takknemlighet over Solidaritetskomiteens arbeid for Vietnam i Norge. De uttrykte også sin store glede over at Solidaritetskomiteen drev sitt arbeid etter de riktige politiske prinsipper for frontarbeid. De ønsket oss all mulig framgang i vårt arbeid, og de ba oss inderlig om å intensivere dette.

HO CHI MINH:

TOLV REGLER

Nasjonens rot er folket.

Hovedstyrken i motstandskrigen og den nasjonale gjenoppbyggingen ligger hos folket. Derfor må alle innenfor arméen, administrasjonen og masseorganisasjonene, som kommer i kontakt med eller lever blant folket, huske og etterleve følgende tolv regler:

seks forbud:

- 1 - Unngå å gjøre noenting som kan tenkes å skade jorden og avlingen eller ødelegge hus og eiendom for folket.
- 2 - Krev ikke å få kjøpe eller låne noe som folket ikke vil selge eller låne bort.
- 3 - Ta ikke levende høns inn i fjellfolkenes hus.
- 4 - Bryt aldri et avgitt løfte.
- 5 - Krenk ikke folkets tro eller skikker (ved å ligge ned foran alteret, løfte fettene over ildstedet, spille musikk innendørs, e.l.).
- 6 - Ikke gjør eller si noe som kan få folk til å tro at vi ringeakter dem.

seks anbefalinger:

- 1 - Hjelp folk i deres daglige arbeid (med innhøstingen, med å skaffe ved, å bære vann, å sy, osv.).
- 2 - Kjøp så ofte som mulig varer til dem som bor langt fra markedsplassen (kniv, salt, nål, tråd, penn, papir, osv.).
- 3 - Fortell i ledige stunder underholdende og enkle historier som kan være til nytte for motstandskrigen, men avslør ingen hemmeligheter.
- 4 - Undervis befolkningen i å lese og skrive og i elementær hygiene.
- 5 - Forsøk å få rede på skikkene i hvert område for på denne måten å skape en vennskapelig stemning og siden gradvis få folket til å kvitte seg med sin overtro.
- 6 - Vis folket at dere selv er korrekte, arbeidsomme og disiplinerte.

Inspirasjonsdikt

Disse tolv regler
passer for alle.
Den som holder av sitt land
bør aldri glemme dem.
Når alle har én vane,
da står alle som én.
Med gode soldater og et godt folk
krones alt med framgang.
Bare når roten er fast kan treet leve lenge,
og sieren er bygd med folket som grunnmur.

(5. april 1948)

„Vi tar ingenting - selv ikke en nål eller trådstubb fra folket”

Under FNLs offensiver i høst mot store byer og tettsteder, viste FNL-kjemperne en oppførsel overfor bybefolkningen som gjorde dem respektert og beundret. Her er et par små historier som tydelig viser at FNL ser det som en av sine viktigste oppgaver å hjelpe folket og forsvare det mot overgrep.

FNL-soldater svermet inn i byen Vinh Long fra alle kanter. Saigon-regimets provinsguvernør tilkalte fortvilet amerikanske troppeenheter og Saigon-regimets 21. Divisjon for å komme ham til unnsetning. De fikk beskjed om at de like godt kunne brenne ned byen fordi den alt var blitt «okkupert av Vietcong». Kolonner av pansrede tankbiler kjørte inn i byen og pøste bensin på husene. Deretter kom panservogner som bombarderte husene med granater og gjorde hele kvartaler til hav av flammer. Partisanene ble besatt av en harme som fikk dem til straks å organisere motstandsenheter som sprengte i stykker panservogner og drev resten til å trekke seg tilbake. Andre enheter ble organisert for å slokke ilden. Noen amerikanske soldater ble overrasket i ferd med å sette ild på små familiehus. Fronten nedkjempet dem alle som en. Endel griske marionett-soldater forsøkte seg på å plyndre en liten kolonialbutikk. De fikk den samme skjebnen. Gatene var preget av ødelagte amerikanske tanks. Et brennende helikopter blokkerte byens hovedgate. Samtidig som partisanene jaget vandalene på flukt, kjempet de mot ildhavet med vann, jord og sand. Andre ledet eldre mennesker og små barn i sikkerhet. Befolkningen var lettet over å være kvitt sine undertrykkere. En gammel mann gikk rundt og tok FNL-soldatene i hendene og sa med skjelvende stemme: «Yankeene satte ild på husene våre — dere slokket den. Så snilt gjort av dere!»

Også i byen Ben Tre tente amerikanerne på en ildebrann som raste over store deler av byen. Et sted var flammene i ferd med å nå en liten radioforretning, da en avdeling av frigjøringsstyrkene kom til og ba butikkeieren lukke opp så de kunne hjelpe ham med å slokke varmen. Mannen nølte lenge, fylt av allskens skrekkehistorier om «Vietcong» som myrder og røver overalt de kommer. Kvartalet ble angrepet av amerikanerne med granater, samtidig som flammene ble større og større. Til slutt valgte eieren å slippe partisanene inn.

Etter å ha båret 500 radioapparater i sikkerhet, lyktes det FNL-soldatene å få bukt med flammene. Så overlot de til innehaveren det de hadde reddet. «Jeg er lei for at jeg tvilte på deres hjelpsomhet», takket ham dem, dypt rørt. «Vær snill å ta imot en transistorradio hver som et minne.»

«Vi kjemper mot fienden for å beskytte deg. Revolusjonære partisaner tar ingenting — selv ikke en eneste nål eller trådstubb fra folket», svarte soldatene og gikk løs på et nytt brennende hus i nærheten. Butikkeieren ble stående tilbake og gruble over sine ferske inntrykk av Frigjøringshærens soldater.

Politiet, rettsvesenet og Vietnam- demonstrantene

Demonstrasjoner har gjennom alle tider og i alle land vært det mest ærlige uttrykk for folkemeningen om konkrete saker, om skjevheter og urettferdigheter i ens eget samfunn og i verden forøvrig. Ofte avdekkes motsetningene mellom folket på den ene sida og myndigheter og massemedia på den andre sida ved at samfunnets maktorganer bevisst undertrykker folkets krav om bedre leveforhold, dets solidaritet med verdens undertrykte folk og andre klare politiske meningsyttringer som innebærer en konfrontasjon med det bestående systemet. Og når myndigheter og massemedia bevisst prøver å undertrykke og motarbeide en stor folkebevegelse, da er folk henvist til å bruke demonstrasjoner for å gi uttrykk for sine meninger og krav.

Under arbeidskampene i 30-åra satte Bondepartiets innenriksminister Quisling inn hærstyrker og krigsfartøyer mot streikende arbeidere i det berømte «Menstadslaget» i 1931. Dette viste tydelig for all verden at vårt samfunns maktorganer den gang prøvde å knuse en stadig voksende bevegelse i folket for et rettferdig samfunn. Noen sier at situasjonen i dag er annerledes. Ikke bare på den måten at det ikke lenger forekommer «Menstad-slag», iallfall ikke i vårt eget land, men ved påstander om at våre nåværende maktorganer som f. eks. politi og rettsvesen ikke lenger er et politisk apparat, men organer som bare utøver rettferdighet, lov og orden. Vi mener at myten om politiets og rettsvesenets upolitiske og upartiske holdning er en vrangforestilling som straks må avlives. For hva skjer egentlig i Norge i dag når det norske folk i stadig økende grad viser sin avsky mot undertrykkelsen av verdens folk, mot rasehat, mot USAs overfallskrig på det vietnamesiske folket?

føre landskampen med de hvite fascistene, undertrykkere av en farget befolkning på mange millioner. Staubo, Tennisforbundet og statsmakta overhørte den massive motstanden, smuglet rasistene inn i landet og prøvde å gjennomføre kampen. Da tok radikal ungdom saka i sine egne hender, og flere hundre dro til Madserud der de satte seg ned på banen for å stoppe matchen. Politiet sto parat, og på beskjed fra Staubo ble rundt 50 demonstran-

Madserud-demonstrasjonene

De fleste husker sikkert hendelsene i 1964 da skipsreder Staubo's Tennisforbund skulle spille landskamp mot Sør-Afrika på Madserud i Oslo. En storm av protester reiste seg mot å gjennom-

ter brutalt slått ned og arrestert, uten at de gjorde motstand. Banen ble ryddet, men selve kampen ble i all hemmelighet spilt på en privat tennisbane i Holmenkollåsen . . . Neste året kom rasistene igjen, men da hadde Staubo i god tid på forhånd alliert seg med politiet, som sørget for tilstrekkelig med barrikader til at kampen kunne foregå uforstyrret. Våre hjemlige reaksjonære måtte kose seg med sine utenlandske venner bak en massiv politimur! Vanlige folk begynte å lure hva slags politi vi har og hvem det allierte seg med.

Pasifistisk ledelse

I 1964 og 1965 begynte det norske folk å vise sin avsky for amerikanernes overgrep mot det vietnamesiske folket, den stadig større opptrappinga av krigen og bombingene av folket i Nord-Vietnam. Demonstrantene tuslet gjennom gatene under paroler som: «Stans terroren!» «Fred i Vietnam!» «Vietnam for vietnameserne!» «Følg Genevè-avtalen!» etc. De som sto i spissen for demonstrasjonene på den tida var pasifister, parolene var bleke og politisk uten brodd. Terror og myrderier telte mer enn *full støtte* til det vietnamesiske folkets rettferdige kamp. Disse demonstrasjonene var selvsagt progressive, men de uttrykte ingen klar politisk tendens. De ble derfor også behandlet blidt og velvillig av politiet, som gjerne marsjerte foran og viste vei.

Situasjonen endrer seg

Men etter hvert fikk folk flest øynene opp for at krigen i Vietnam ikke var en tilfeldig hendelse, et utslag av dårlig rådgivning eller humørsyke presidenter, men et typisk eksempel på USA-imperialismen, dvs. USAs verdensomspennende økonomiske og militære undertrykkelse av de fattige folkene. Da fikk demonstrasjonene og parolene etter hvert en annen karakter. Gradvis gikk vi over til paroler som «Full støtte til FNL!», «Bekjemp USA-imperialismen!», «Seier i folkekrigen!», «USA ut av Vietnam!» og NATO ut av Norge!» Dette var et tydelig tegn på en bred og stadig sterkere bevegelse i folket mot USA-imperialistenes overgrep og vår befatning med disse. Hva skjer så? Hvordan reagerer statsmaktens organer: politiet og rettsvesenet?

I begynnelsen var det tydelig at særskilt rettsapparatet var i villrede. Før vel ett og et halvt år siden, våren 1967, fikk det norske folket besøk av daværende president Ky's propagandaminister. Be-

søket var på ingen måte ønsket av det norske folket, men ble satt i stand av den såkalte «Komiteen for Sydøst-Asia» fra den ytterste mørkeblå fløyen. Myndighetene stilte seg velvillig med hensyn til innreisettillatelse. Men folk reagerte, som vanlige folk med sunn sans gjør når representanter for utenlandske terror- og marionettregimer kommer for å drive propaganda i vårt land. Endel progressive nordmenn stilte seg opp med plakater utenfor hotell Continental der propagandaministeren bodde. Straks var politiet på pletten og arresterte samtlige — selv journalister på reportasjeoppdrag. Oslo Byrett var i tvil om denne meningsytringa passet inn under bestemmelser om at «fanebæring, togmarsj, hornmusikk, friluftsmøter eller liknende» var forbudt når politiet ikke hadde gitt tillatelse til dette. Derfor frifant byretten demonstrantene på dette punktet. Dommen ble anket av aktor til Høyesterett, som ga klar beskjed om at denne meningsdemonstrasjonen var forbudt. Deltakerne fikk bøter — selv en journalist — og siden har heller ikke rettsapparatet vært i tvil om at slike demonstrasjoner for enhver pris må stoppes.

August-dagene 1967

Dermed er tendensen klar. I august 1967 intensiverte USA-regjeringen sin terrorbombing av den Demokratiske Republikken Vietnam. Samtidig kom det for dagen at den norske regjeringen sendte et større parti Sabre-Jet tilbake til USA, etter krav fra imperialistene. Dette fordi USA hadde behov for nye tilførsler til sin reservefly-styrke etter at

langt større deler av den samlede luftstyrken hadde blitt engasjert i bombinga. USA-imperialistenes kriminelle opptrapping og den norske regjeringens «solidaritetshandling» førte til demonstrasjoner tre dager i trekk utenfor den amerikanske ambassade i Oslo.

Politiet hadde nøye kjennskap til demonstrasjonene, sannsynligvis ved hjelp av telefonavlytting, og da demonstranter samlet seg på Universitetsplassen første kvelden for å gå samlet opp til USA-ambassaden, sto sivilkleddte politimenn klar, arresterte de som brakte med seg plakater og beslagla alle plakatene. Likevel samlet det seg flere hundre mennesker utenfor ambassaden. Politiet isolerte en gruppe på 50 mennesker, og ved hjelp av schäfere og hester trengte de den lille flokken tett sammen. Gruppen satte seg spontant ned. Deretter gikk politiet systematisk til verks. 3—4 konstabler tok en etter en av demonstrantene for seg, og ved hjelp av brutal vold trakk de aktivistene inn i bilene. Flere ble hovedsakelig trukket etter håret. Flere ble skadet i ankler og håndledd. To piker ble skadet av hundebitt. Likevel gjorde ingen av dem motstand. En journalist som forsøkte å ta nærbilder av politivolden ble brutalt kastet inn i et stakittgjerde et par meter unna. Dette ble gjort av befalshavende overkonstabel, mens han ropte: «Ingen presse her!» Samme overkonstabel ble fotografert i intim samtale med en ledende reaksjonær, Sverre Martin Gunnerud. Fotografen ble prompte arrestert og senere bøtelagt. Fotoapparatet fikk man ikke tak i, til tross for at etterlysning gikk ut over politiets radio! Litt senere ble den nevnte Gunnerud observert i en politibil på jakt etter demonstranter . . . For å spre resten av mengden gikk også her politiet brutalt til verks. En 25-årig mann ble etterfulgt av en politikonsstabel, som til sist nådde mannen igjen og slo ham bakfra med en kølle. Han segnet om, og deretter fikk han ifølge øyenvitner 7—8 kølleslag før han ble trukket inn i en politibil. Motorsykler prøvde å spre menneskene ved å kjøre i stor fart inn i mengden. En 18-årig jente ble påkjørt og skadet av en motorsykkel. Hun ble hjulpet mange kvartaler vekk der hun satte seg ned på en trapp. Kort etter ankom en politipatrulje som spurte hva hun gjorde der. Hun forklarte hvorfor hun ikke orket å gå videre og viste fram skadene. Svaret ble flere kølleslag i nærheten av skadestedet og i skulderpartiet. Da piken dagen etter sammen med sin mor anmeldte politibrutaliteten, fikk hun anmeldelsen avvist «etter bevisets stilling» med begrunnelsen av at alle de synlige blå merkene kunne være resultat av at hun f. eks. hadde hoppet opp på en søppelkasse (!) Dette til tross for at øyenvitner kunne bekrefte hva som virkelig hadde skjedd.

En bunadskledd pike som ville legge ned blomster utenfor USA-ambassaden til støtte for det bombeherjede vietnamesiske folket, ble brutalt revet vekk og kastet inn i en politibil. Alt det som er gjengitt her, har flere øyenvitner kunnet bekrefte.

I løpet av disse tre dagene ble mellom 30 og 40 mennesker arrestert. De ble alle ilagt høye bøter på mellom 100 og 200 kroner. De fleste sakene gikk til Byretten, som selvsagt ga politiet medhold i bøtleggelse.

«August-demonstrasjonene» var fredelige aksjoner som oppsto som en øyeblikk reaksjon på USAs

forbryterske bombing av det vietnamesiske folket. Når det norske politiet i stedet for å støtte denne aksjonen for en rettferdig sak, gikk til brutalt angrep på meningsdemonstrantene, gikk det til en handling som overhodet ikke sto i samsvar med demonstrasjonens fredelige karakter. På denne måten avslørte politiet seg nok en gang som lydige tjenerne for de amerikanske krigsforbryterne.

«Lenkegjengen»

Den 8. desember 1967, like før den store Vietnam-demonstrasjonen på Menneskerettsdagen, lenket 12 personer seg sammen rundt en søyle utenfor USA-ambassaden. Demonstrantene bar plakater til støtte for det vietnamesiske folkets frihetskamp, mot USA-imperialismen og mot Norges delaktighet i NATOs forbryterpolitikk mot folket i Hellas, Angola, Mosambique etc. Lenken symboliserte at verdens folk sto ubrytelig sammen mot undertrykkerne. Politiet kom straks på pletten, fikk utlånt en boltesaks fra ambassaden (!), klippet lenken over på enkelte steder og lempet aktivistene inn i bilene. De ble ikke akkurat behandlet på beste måte: Politiet brukte konsekvent lenken til å dra med, den skar seg inn i håndleddene, mange blødde sterkt. Demonstrantene ropte slagord mot USA-imperialistene og mot de amerikanske fascistene på ambassaden som så ut til å more seg kongelig. En stor tilhørerskare reagerte spontant på politibrutaliteten ved å rope «sadister». Dette overhørte politiet totalt, som sparket og slo demonstrantene inne i bilene, ropte «lasaroner!» og «slike som dere skal vi hive på sjøen!». Deretter ble demonstrantene tiltalt og bøtelagt for å ha ropt «Fasciser» og «sadister» til politiet . . .

«Germundsson-saka»

Lørdag den 6. april, under Vietnam-uka våren 1968, samlet det seg rundt 200 mennesker utenfor USAs ambassade i Oslo i en fredelig anti-imperialistisk demonstrasjon. Deretter fulgte begivenheter som for de flestes vedkommede skulle være kjent fra avisene, men som vi likevel gjengir kort

her. Politiet hadde selvsagt kjennskap til demonstrasjonene på forhånd. Da demonstrasjonstoget beveget seg utover Drammensveien og Stortingsgata, fulgte 4–5 «Svartemaj» etter. På Eidsvolls Plass, rett utenfor Stortinget, gikk politiet plutselig til angrep på demonstrasjonstoget. Dette foregikk på følgende måte: Politiets leder beordret konstablene til å gå løs på de mest kjente og ledende aktivistene. Tydeligvis hadde politiet nøye kjennskap til disses navn og utseende, sannsynligvis ved hjelp av telefonavlytting og hemmelig fotografering av demonstrasjonsdeltakere i «lovlige» såvel som «ulovlige» demonstrasjoner.

Aktivistene ble brutalt slått ned, en etter en, før de ble dratt mot bilene. Men denne gangen ville ikke lenger Vietnam-aktivistene la seg behandle som prøvekluter for politivold. De reagerte spontant og forsvarte sine kamerater mot overgrepene. En rasende politimann prøvde å dra en 20-årig pike etter håret mot bilene. Straks reagerte 4–5 kamerater og grep inn for å forhindre politivolden. En større tilskuermengde av middelaldrende og eldre mennesker hadde etter hvert samlet seg. Alle reagerte voldsomt mot brutaliteten og de uberettigete arrestasjonene. En eldre mann kjente igjen mønsteret fra krigens dager, lærstøvler, køller, hester og pisker, og ropte «Gestapo» i rettfærdig harme. Han ble ikke arrestert, mens en yngre aktivist som ga uttrykk for det samme ble håndfast lempet inn i en bil. To eldre kvinner dyttet på hverandre for å gå bort til politiet og be dem stoppe voldsbruken, men begge var så skremt at ingen av dem turde. Eldre øyenvitner som meldte seg som vitner til de seinere rettssakene, fortalte at de for første gang var blitt dypt sjokkert over den brutale måten politiet prøvde å stoppe fredelige meningsdemonstranter på. Hele Eidsvolls plass var et hav av forbitrete mennesker. Demonstrasjonen var oppløst for lenge siden, og situasjonen var i og for seg rolig. I en

Slik så det ut ved Oslo Kretsfengsel den 1. mai.

gruppe anklaget en eldre mann politiet for ulovlig brutalitet, og viste til piken som ble trukket etter håret. Situasjonen var pinlig for politiet. En vietnam-aktivist forsøkte å forklare at politiet på denne måten stilte seg på USA-imperialismens side i dens forbrytelser mot det vietnamesiske folket. Han påpekte også at politiet i stedet for å forsvare det norske folket og beskytte dets interesser, gikk til angrep når folket prøvde å hevde riktige og rettfærdige meninger. Aktivisten, Odd Erik Germundsson, ble straks kastet i bakken og arrestert. Flere reagerte også nå øyeblikkelig og prøvde å forsvare Germundsson. Da ble straks flere arrestert. En av dem, en 25-årig student, ble nylig i all stillhet dømt til 24 dagers ubetinget fengsel. Folkemengden kokte av rettfærdig harme, det ble bl. a. kastet jord mot politibilene da disse kjørte bort med arrestantene.

Med dette mistet politiet all sin respekt i folkets øyne. Definitivt hadde de avslørt seg som et lydig redskap for de amerikanske krigsforbryterne og disses tjenere her i Norge. Dette skjønte nok også politiet. Men i stedet for å forandre sin praksis og beskytte det norske folks rett til åpent å ta avstand fra USA-imperialismen, bestemte de seg til å «statuere et eksempel» for å «gjenvinne respekt og myndighet». Germundsson ble fengslet, anklaget for «vold mot politiet». Det eneste grunnlag for fengslingen var de impliserte politimenns forklaringer. Alle andre vitner kunne bekrefte det motsatte, nemlig at Germundsson var blitt utsatt for overgrep fra politiets side. Forhørsretten fengslet ham for to uker. Deretter ble han fengslet for nok en uke. Begrunnelsen var verken at han kunne forspille bevis, rømme fra landet eller at saka ikke var ferdig etterforsket. Nei, det var «fare for gjentakelse av straffbare handlinger»! Det var bare så altfor tydelig for folk og rettsvesenet mente de hadde «sikret» seg en aktivist på en måte som kunne skremme folk bort fra framtidige demonstrasjoner. Men ingen lot seg skremme. Den 22. april gjennomførte 150 aktivister en sympatidemonstrasjon til Oslo Kretsfengsel, der de forlangte at Germundsson skulle slippes løs. Nok engang ble aktivistene angrepet av politiet, som arresterte 7–8 personer.

Aha, tenkte statsadvokat Haanes, ennå er ikke respekten for «lov og rett» gjenvunnet. I all hast laget han i stand en tiltalebeslutning, og da Germundsson skulle løslates den 29.4., ble denne forkynt for ham, slik at politiet fikk holde ham fengslet fortsatt i fire uker uten ny dom! 2 dager seinere, på 1. mai, viste mellom 1000 og 2000 mennesker i alle aldre hva de mente om myndighetenes «harde» linje. En stor menneskemengde gikk fra Stortorget til Kretsfengslet for nok engang å kreve Germundsson løslatt. Denne gangen tok politiet i bruk sine gamle, svarte langkøller fra krigens dager. Flere politikonstabler var så desperate og rasende at de faktisk måtte holdes igjen av sine kolleger. Men nå ville ingen lenger finne seg i urettferdig politivold, og demonstrantene stoppet resolutt alle politiets forsøk på å slå ned og arrestere demonstranter. En eneste aktivist ble forsøkt arrestert, men 1000 demonstranter forlangte ham sluppet løs igjen, og politiet måtte bøye seg for folkemakten. En tremannsdelegasjon fikk til slutt lov til å slippe inn til sin fengslete kamerat.

Nå begynte selv avisene å få øynene opp for

politiets behandling av Vietnam-aktivistene, interpellasjoner ble anmeldt i Stortinget, telefonene kimet mellom de høye herrer i byråkratiet. Folkemakten for tydelig for sterk for byråkratismakten, byråkratene fikk kalde føtter og 3 dager etter 1. mai ble Germundsson sluppet ut. Uten noen begrunnelse.

Rettssaka kom opp i juni, og er interessant på den måten at den avslørte rettsvesenets rolle som underdanig løpegutt for politiet, statsapparatet og USA-imperialismen. Av nærmere 20 vitner var det bare de 2—3 impliserte politikonstablene som hevdet at Germundsson hadde brukt «vold» da han ble arrestert. Likevel turde ikke rettsapparatet gjøre annet enn å «legge konstablens forklaring til grunn for avgjørelsen». Respekten for politiet måtte ikke undergraves! Germundsson fikk en formaldom på 30 dagers fengsel, akkurat den tida han hadde sittet i varetekt. Straffen viste hvor svakt domsgrunnlaget var. Hadde «vold mot politiet» virkelig blitt bevist, ville straffen blitt en helt annen.

En sympatidemonstrasjon utenfor rettslokalet ble forbudt av politiadjutant Dahl, like etter slo han inne i retten og fortalte at politiet aldri hadde forbudt meningsdemonstrasjoner her i landet.

Da bølgene hadde begynt å legge seg etter «Germundsson-saka», begynte politiet en stille jakt på ledende aktivister fra demonstrasjonen den 1. mai ved hjelp av fotografier som politiets fotograf hadde tatt på Stortorget og utenfor Kretsfengselet. Da dette ikke førte fram til konkrete resultater i form av nye skrekkeksampler, forsøkte politiet en annen metode. Et medlem av Solidaritetskomiteen, Rosa Seierstad, som på Stortorget 1. mai oppfordret til den fredelige sympatidemonstrasjonen til Krets-

fengselet, er blitt tiltalt etter «Oppviglerparagrafen» og bøtelagt med ett tusen kroner. Denne paragrafen har ikke vært brukt siden arbeidskampene i 30-åra. Rettssaka kommer opp den 19. og 20. desember.

Provokatører beskyttes

Vi ser altså at politiet griper konsekvent inn mot Vietnam-aktivistenes meningsyttringer, ofte selv når en i lang tid på forhånd har søkt om «lov» til å ytre seg. Men hvordan behandler politiet alle provokatørene? Den lille mørkeblå gruppen her i landet som forsvarer USAs angrepskrig mot det vietnamesiske folket? De som vifter med symbolet til quislingsregimet i Saigon — det rød- og gulstripete Ky-flagget? Den lille flokken som alltid møter opp utenfor krigsforbryternes ambassade i Oslo, skriker og bærer seg og roper «avskum» når progressive nordmenn viser sin avsky overfor USAs forbrytelser mot verdens folk? Eksemplene er mange, vi nevner bare noen få her:

- * En ledende politiembetsmann forsvarte i en rettsak Ky-gjengens ulovlige demonstrasjoner med å si at «vi har jo ytringsfrihet her i landet» (Politij. Dahl 5.6.1968.)
- * Vi har allerede nevnt det intime samarbeidet mellom de reaksjonære og politiet som ofte finner sted i forbindelse med Vietnam-aktivistenes demonstrasjoner. (Se avsnittet «August-demonstrasjonene».)
- * Under Vietnam-uka 2.—9. april i år ble en stand revet ned og delvis ødelagt av en reaksjonær. Vietnam-aktivistene brakte ham til politistasjo-

De gamle langkøllen fra krigens dager ble tatt i bruk. Likevel svarte demonstrantene på politivolden og klarte å forhindre arrestasjoner og alvorlige skader.

nen der de anmeldte ham for hærverk og forlangte erstatning for skadene. Etter lang tid ble det gitt melding om at saka var henlagt «etter bevisets stilling».

* 10. desember-demonstrasjonen 1967 var et uhyggelig eksempel på hvordan politiet beskytter de reaksjonære kreftene i vårt land. Det lovlige fakkeltog ble provosert av pøbler som rev i stykker plakater, grep fakler fra demonstrantene for så å kaste dem inn i toget igjen, ofte blant folk med babyvogner og små barn. Politiet overvåket det hele, men grep ikke inn. I stedet grep en samlet politistyrke inn mot plakater i toget som politiet «anså som ulovlige». («Politiet har aldri sensurert politiske plakater i demonstrasjonstog». Politiadjutant Dahl 5.6. 1968.) De rev i stykker plakater og arresterte plakatbærerne. Møtet på Youngstorget ble flere ganger avbrutt av ordensforstyrrelser og slagord som: «Støtt USA» og «Avskum!» Politiet grep ikke inn. Et ordensvern fikk slått løs to tenner så blodet fossa. Provokatøren som gjorde dette, ble selv sagt ikke arrestert, selv om 3 politikonstabler sto rett ved og så det hele. Han som ble slått ned måtte selv ta initiativ til å få brakt provokatøren til Møllergt. 19 for å anmelde ham for legemsfornærmelse. 3 politivitner og 2 andre vitner kunne bekrefte at provokatøren hadde slått uten grunn, noe han selv også innrømmet. Etter lang tid ble det meddelt at «saken var henlagt etter bevisets stilling» . . .

* 1. mai kastet en provokatør en røykbombe mot torgmøtets hovedtaler, Jan Myrdahl. Myrdahl reagerte straks med å si at «de som kaster røykbomber her i dag, ville ikke betenke seg på å tilkalle utenlandske tropper ved sterkere konfrontasjoner enn 1. mai-demonstrasjoner». Den som kastet bomben, viste seg senere å være sønn av sjefen for Krigsskolen i Norge, Tønne Huitfeldt. Politiet grep ikke inn mot ham. Demonstrasjonsdeltakere anmeldte ham for ugjerningen, men Huitfeldt fikk bare en symbolsk bot på 50 kroner!!

* Dagen etter Sovjetsamveldets forbryterske overfall på det tsjekkosllovakiske folket, demonstrerte mange hundre mennesker i flere timer utenfor overfallsmennesenes ambassade. Denne gangen grep politiet ikke inn. De begrunnet det seinere med at saken var så alvorlig og krevde en spontan reaksjon fra det norske folk. Og det er vel og bra. Men da Sosialistisk Ungdomsforbund litt seinere på dagen ville arrangere en demonstrasjon hvor en tok avstand fra Sovjetsamveldets overfall, samtidig som en trakk parallellen med USA-imperialistenes langt mer barbariske overfallskrig mot Vietnam, NATO-generalenes kupp i Hellas og det nære samarbeidet mellom Sovjets og USAs ledere, da nektet politiet denne demonstrasjonen! Demonstrasjonen ble selvsagt likevel gjennomført.

Eksempelene er mange — konklusjonen er bare en. Vi kunne lage et spesialnummer om politiets og rettsvesenets overgrep mot den voksende anti-imperialistiske bevegelsen i det norske folket. Men tendensen er så klar og entydig at vi foreløpig nøyer oss med disse eksemplene.

Etterhvert som nordmenn har lært å kjenne imperialismens natur, har de anti-imperialistiske demonstrasjonene utviklet seg fra å ha et politisk

innhold uten brodd til å være en klar politisk front som fullt ut støtter det vietnamesiske folkets frigjøringskamp, tar avstand fra USAs økonomiske utplyndring og militære undertrykkelse av verdens folk og går imot Norges avhengighet av utenlandske stormakter gjennom vårt NATO-medlemskap. Denne voksende anti-imperialistiske bevegelsen er blitt så sterk at den skaper frykt blant makthaverne og byråkratene i Norge som ønsker at vårt land fortsatt skal være en brikke i USA-imperialismens spill.

Det er på denne bakgrunn vi må forstå politiets stadig sterkere voldsbruk og politiske avgjørelser. Det er på denne bakgrunn vi må forstå rettsapparatets stadig større overgrep mot progressive nordmenn, gjennom økende bøter og nå også stadig flere og hardere fengselsstraffer. Tendensen til å kriminalisere Vietnam-aktivistene blir tydeligere og tydeligere. Tidligere kriminalsjef Lars L'Abbée-Lund har flere ganger gitt uttrykk for at nå måtte aktivistene bli behandlet på linje med «andre ungdomsforbrytere». (Billedbladet NÅ, april 1968.) Denne mannen sitter nå som lagdommer.

La oss understreke at ingen meningsdemonstrasjon i Norge har hatt voldelige hensikter, de har aldri hatt til hensikt å få istand en kamp mot politikonstabler som ofte mener det samme som flertallet i det norske folk når det gjelder USAs angrepskrig i Vietnam. Når demonstrasjoner har ført til uroligheter og arrestasjoner, viser det seg alltid at politiet av myndighetene blir benyttet som et middel til å slå ned på Vietnam-demonstranter med brutal vold. Da er det riktig å forsvare demonstrantenes rett til å verge seg mot overgrep. Ingen politibrutalitet og ingen harde straffer kan hindre et folk i å vise sin riktige og rettferdige mening.

LA IKKE VIETNAM-DEMONSTRANTER
BLI STANSET AV HØYE BØTER !

GI DITT
BIDRAG TIL:

BØTEFONDET

Jorun Gulbrandsen
Solbergliveien 116 b
Oslo 6

Postgiro:

"VOLD MOT POLITIET" **20 51 88**

USA-IMPERIALISMEN- koloss på leirføtter

Hvordan kan det ha seg at USA som på papiret har en liberal forfatning, som framhever folkenes rett til frihet og selvstendighet, nettopp i dag er det landet som er det første til gjennom blodige kriger å slå ned de fattige landenes forsøk på å oppnå frihet og selvstendighet?

For 150 år siden formet president Thomas Jefferson den amerikanske utenrikspolitikken prinsipper som lød: «Vi kan ikke nekte noen nasjon den rett som vår egen regjering er grunnlagt på, nemlig at hver og en får styre seg selv i de former man ønsker og endre disse formene etter eget ønske».

Mellom Jefferson og de amerikanske politikerne av i dag ligger et historisk gap. Det har funnet sted en gjennomgripende forandring av det amerikanske samfunnssystemet. Fra å være framstegsvennlig, borgerlig og demokratisk, der pengemakta helst ble organisert etter «gjør-det-selv»-metoden har det utviklet seg til i dag å være et system med veldig industrikonserner, truster og pengekonsentrasjoner som gjennom sin økonomiske makt reduserer f. eks. en tilfeldig presidents innflytelse på samfunnsutviklinga til en ubetydelighet.

Det selvstendige USA ble skapt i den borgerlig-demokratiske revolusjonen mot den engelske kolonialismen på slutten av 1700-tallet, og den amerikanske revolusjonen inspirerte i et århundre framover demokrater og revolusjonære i hele Europa. Nettopp denne historiske kjennsgjerning gjør at mange ikke forstår USAs undertrykkernatur av i dag — ikke forstår at den amerikanske kapitalismen fra den tida var noe helt annet enn den amerikanske kapitalismen av i dag.

USA blir imperialistisk

Denne forandringen i det amerikanske økonomiske systemet viste seg nemlig å føre til en forandring også av USAs utenrikspolitikk. Et markert skifte kom rundt år 1900 da USA for første gang fører en undertrykkingskrig mot et annet land, Filippinene (1899—1903) og med «den åpne dørs politikk» i Det Fjerne Østen. Disse forandringene av utenrikspolitikken har bakgrunn i framveksten av de store trustene: Rockefeller, Morgan osv. og deres innflytelse på regjeringspolitikken. Grensen for økonomisk ekspansjon i Vesten var nådd, trustene måtte derfor ekspandere utover USAs grenser og vestover mot Asia. Krigen mot Filippinene kommer som et resultat av denne ekspansjonstrangen.

I hele perioden fra 1914—45 vokste så USAs relative styrke på bekostning av allierte og fiender.

Ved slutten av 2. verdenskrig sto USA fram som verdenskapitalismens ubestridte leder og land som England og Frankrike var degradert til klienter og underordnede allierte i de alliansene som USA bygde opp som et vern mot sosialismen og de nasjonale frigjøringsbevegelsene.

Nettet snører seg sammen

Den grunnleggende årsaken til USAs tydelig aggressive utenrikspolitikk er altså at den amerikanske kapitalen trenger «stor plass» for å eksistere og ekspandere. Etter krigen ble den amerikanske storfinansens tumleplass sterkt redusert. Sovjetsamveldet sto samlet etter en seierrik kamp mot nazistene, folkedemokratiene oppsto i Øst-Europa, den sosialistiske revolusjonen seiret i Kina i 1949. Nord-Norea, Vietnam og Kuba rev seg etter hvert løs, og dette sammen med det revolusjonære oppsvinget i hele den tredje verden har minsket den amerikanske kapitalismens ekspansjonsmuligheter i en enorm grad. Samtidig som ekspansjonsmulighetene har blitt redusert, har behovet for dem økt som en følge av USAs hurtige monopolistiske utvikling.

Den amerikanske storfinansens ekspansjon i utlandet har foregått etter tre hovedprinsipper:

1. Utviding av amerikanske konserners utenlands-investeringer for å hente fortjeneste (profitt) fra utlandet til USA.
2. Opprettelse av fler-nasjonale bedriftskjeder.
3. Sammensmelting av det industrielt-militære komplekset.

På denne måten har økonomi, politikk og krigspolitikk smeltet sammen. Dette er det økonomiske grunnlaget for «globalismen» — doktrinen om det amerikanske verdensherredømmet, doktrinen som forsvarer at man med alle midler må slå ned på enhver folkebevegelse som truer de amerikanske investeringene. Resultatet er blitt en amerikansk aggresjon som i dag blir rettet mot sosialismen og de nasjonale frigjøringsbevegelsene.

USAs utenlandsinvesteringer

USA investerer i utlandet, dvs. Europa, Asia, Latin-Amerika og Afrika fordi disse investeringene gir høyere fortjeneste enn i USA selv. Et sitat fra John F. Kennedy da han var president viser dette tydelig:

«I året 1960 investerte vi 1,7 milliarder dollar i utlandet. Samme året fikk vi 2,3 milliarder tilbake.

Av de 1,7 milliardene gikk 1,5 til Vest-Europa,

som ga oss 1,0 milliard tilbake i rein fortjeneste. Fra U-landa fikk vi 1,3 milliarder dollar mot en investert sum på 0,2 milliarder.»

Dette viser tendensen i USAs investeringspolitikk. De største beløpene blir plassert i Europa der det er «rolig og fredelig» — man har en trygg og god fortjeneste, samtidig som man kjøper opp europeisk industri for å hindre at trustene får farlig konkurranse fra europeisk kapital. Ellers i verden er samfunnsforholdene ustabile, det kan være farlig å investere der, men hvis det går bra er det uhyggelig store fortjenester å hente, særlig i Asia.

I perioden 1950—63 investerte USA 17,4 milliarder dollar i utlandet, samtidig med at de fikk igjen 29,4 milliarder. *Altså en fortjeneste på 12 milliarder.* Derfor er amerikanske bedrifters slagord i dag: «Gå utenlands!» US News & World Report skriver den 1.6.1964:

«De amerikanske bedriftenes utenlandssalg vokser meget hurtig, hurtigere enn de samme bedrifters salg her i landet (USA). Iblant er de prosentvise gevinstene tre eller fire ganger så store i utlandet.»

Det er klart at alt dette skaper en sterk interesse blant monopolkapitalen i USA for å opprettholde «status quo» utenfor landets grenser. Enhver frigjøringsbevegelse som kan driste seg til å nasjonalisere utenlandske foretak for å beholde overskuddet innenfor landets grenser og dermed øke landets utvikling, blir en trusel mot USAs økonomiske interesser i disse landene, og må slå ned.

Det industrielt - militære komplekset

Nettopp for å kunne beskytte sine økonomiske interesser oppstår for USA noe vi kaller «Det industrielt-militære komplekset». Alle amerikanernes militærbaser, allianser og intervensjonskriger er ingen ting annet enn den amerikanske storfinansens væpnede arm.

Militær maktpolitikk har smeltet sammen med økonomisk maktpolitikk. Fordi USAs økonomiske interesser i de fattige landa har fått karakter av en ren utplyndring, har det oppstått en hovedmotsetning mellom folkene i disse landa og den utenlandske utbyttermakten. Og etterhvert som denne motsigelsen blir større og større, tvinges USA til å sikre seg militært mot en nasjonal frigjøring som vil komme til å styrte det amerikanske økonomiske systemet i grus dersom folkenes frigjøring sprer seg fra land til land. På grunn av dette forenes de økonomiske, politiske og militære lenkene til et uhyggelig system, en «gluff-gluff», hvis appetitt vokser mens den eter! Her har vi hele forklaringen på begrepet imperialism.

Foreningen mellom økonomi og krig ble i USA allerede forberedt før første verdenskrig gjennom Tafts dollar-diplomati. Hva dette egentlig innebar, ble nokså krasst beskrevet i generalmajor Smedley D. Butler's memoarer fra tredveårene:

«Jeg hjalp til med å gjøre Mexico og fremfor alt Tampico sikkert for amerikanske interesser i 1914. Jeg hjalp til med å gjøre Cuba og Haiti til en anstendig plass for folkene i National City Bank, slik at de kunne samle inn penger der. Jeg hjalp til med å voldta et halvt dusin sentral-amerikanske republikker for Wall Street.»

Metodene for undertrykkelsespolitikken er i dag ofte ikke så synlige og voldsomme. Den økonomiske utbyttingen skjer helst stille og rolig — men desto mer effektivt. Likevel — straks et fattig folk viser tegn til å ville gjøre slutt på den økonomiske utbyttingen, kommer de i direkte militær konflikt med imperialistene, i første rekke USA.

Den rent militære kampen kommer derfor til å bli det midlet som de amerikanske imperialistene må ty til stadig oftere i framtida. La oss derfor undersøke den amerikanske våpenindustrien og dens betydning.

Når den militære rammen er skapt, får den et eget liv i de rammer den amerikanske storfinansens trekker opp. I takt med framveksten av monopolkapitalen, blir militærmaskinen rent ut en forutsetning for monopolkapitalens egen reproduksjon, dvs. at rustningsindustrien tilbyr kapitalen stadig mer utvidete markeder. Den tilbyr høye og stabile fortjenester, ettersom markedet er beskyttet av staten og bare er tilgjengelig for kapitalens giganter.

Av alt som produseres i USA i dag, går 10 % direkte eller indirekte til militære formål. Mens de sivile utgifter til varer og tjenester ble tredoblet fra 1947 til 1965, ble de militære utgiftene seksdoblet. I 1962 fikk 100 bedrifter 72 % av de militære kontraktene.

Systemet virker slik at jo sterkere storfinansens økonomiske utbytting blir truet, desto mer penger legges ned i rustningsindustrien, desto mer tjener de store bedriftene, desto mer oppsatt blir de på å bruke militær-krigerske midler til å løse sine problemer utenlands, og dette fører igjen til at mer penger blir lagt ned i rustningsindustrien igjen, osv. osv. Denne onde sirkelen kan bare brytes av de som rammes av den, det vil si folkene i de landene som blir utbyttet i Asia, Afrika og Latin-Amerika, og i siste instans av folket i USA selv. For selv om rustningsindustrien er en faktor som stabiliserer systemet og opprettholder sysselsetting og lønninger til en viss grad, viser det seg opprustningen rammer det amerikanske folket med inflasjon, dårlige sosiale forhold og en hurtig økning av den politiske, militære og ideologiske undertrykkingen av folket. På denne måten tjener det amerikanske folket like lite på USA-ledernes opprustning, som det tyske folket tjente på Hitlers opprustning. Det er bare storfinansens som tjener på dette.

Vietnam og den amerikanske imperialismen

En må naturlig nok spørre seg hvorfor den amerikanske militærmaskin retter seg med slik en

kraft og brutalitet mot Sørøst-Asia og Vietnam? Noen av årsakene gir seg selv etter det vi allerede har sagt. Vi skal så absolutt ikke undervurdere Indokinas økonomiske betydning for USA. Sørøst-Asia svarer for 59 % av verdens tinn, 90 % av verdens samlede naturgummiproduksjon, i tillegg kommer mange strategisk viktige råvarer som mangan, wolfram og tinn.

I de første månedene i sommerhalvåret 1954 da Indokina ble diskutert på Genève-konferansen, kom amerikansk presse og offisielle talsmenn ofte inn på denne økonomiske betydning. På det tidspunktet betalte USA hele 80 % av franskmennenes utgifter til krigen mot Vietnams folk. Allerede i 1953 uttalte president Eisenhower følgende:

«La oss nå anta at vi mistet Indokina. Dersom landet kommer ut av hendene våre, vil de for oss livsviktige leveransene av tinn og wolfram stoppe opp. Hva vi søker, er den billigste måten å forhindre at noe frykkelig inntreffer — nemlig tapet av våre muligheter til å sikre oss det vi vil ha av rikdommene i Indokina og i det øvrige Sørøst-Asia.»

De amerikanske private investeringene i Sørøst-Asia utgjør bare noen få prosent av de totale investeringene i utlandet, men de avkaster samtidig høyere fortjeneste i prosent enn i Afrika, Latin-Amerika og Europa. Men de direkte økonomiske interessene som den amerikanske monopolkapitalen har i Sørøst-Asia er i seg selv ikke nok til å forklare alt. Disse interessene må ses i samband med den amerikanske imperialismens stilling som helhet i den tredje verden og ikke bare økonomisk, men også militær-strategisk, politisk og ideologisk. Nok et sitat, denne gang av Georg McBundy, vil forklare USAs syn på saken:

«Vietnam interesserer oss som et eksempel. Hvordan kan en stormakt som vår seire i en slik konflikt, mot en fiende som er militært underlegen, men sterk politisk? Det er spørsmålet som skal besvares. For oss gjelder det ikke liv og død — i hvert fall ikke her og nå — men her og nå må vi lære oss metodene slik at vi er i stand til å løse samme problem hvor som helst i Asia, Afrika og framfor alt i Latin-Amerika, når det virkelig gjelder liv og død.»

Med andre ord: USA utkjemper krigen mot Vietnams folk for å slå et slag mot alle frigjøringsbevegelser. For den største faren for USA-imperialismens eksistens er at det en gang skal bli slutt på profittmulighetene i de fattige landene ved at frigjøringsbevegelsene fører sin kamp fram til seier.

Kolossen på leirføtter

Amerikanerne har helt rett i at Vietnams eksempel er farlig for USAs nåværende økonomiske system. Historien har vist verdens folk at også den amerikanske imperialismen er sårbar, så sterk og fryktingytende den enn kan virke. I den seinere tida har imperialismen til tross for sin militære styrke blitt nedkjempet gjennom folkets nasjonale frigjøringskamp — i Indokina, Korea, Cuba og Algerie.

Vi har alle lært av Vietnams eksempel at jo mer USA utvider sin aggresjon, desto sterkere har fol-

kets motstand blitt. Hver opptrapping av USAs krigføring i Vietnam har skjedd på bakgrunn av militære nederlag. USA blir stadig mer isolert på verdensarenaen. Ikke engang vest-europeiske allierte våger å gi USA åpen materiell hjelp. Opinionsen mot krigen har hurtig vokst i styrke og omfang — såvel i USA som i resten av verden.

De historiske kjensgjerningene viser alle som en at imperialistiske verdensherredømmer etter en tid faller sammen som korthus — eller som Domino-spill, om en vil. Slik skjedde med romernes rike, med Djengis Khans verden, med britenes og franskmennenes imperier. Også USA-imperialismen er en slik koloss på leirføtter. Dens skjebne er forutbestemt.

**“The world is round.
Only one third of
its people are asleep
at any one time.
The other two thirds
are awake and causing
mischief somewhere.”**

— Dean Rusk

(«Jorda er rund. Bare en tredjedel av menneskene sover samtidig. De øvrige to tredjedeler er vågne og finner på djevelskap ett eller annet sted.»)

1968 — et anti-imperialistisk kampår!

«Vår kamp er deres kamp - deres kamp er vår kamp!»

Med slike ord ble FNL-aktivistenes virksomhet i Norge og ellers i verden betegnet av ledende folk fra FNL, som besøkte oss i Vietnam-uka. Ved siden av at det vietnamesiske folket dette året har stormet fram i bølge på bølge under ledelse av FNL og vunnet stadig større seire, har verdens folk i 1969 gjennom mektige manifestasjoner vist sin fulle støtte til vietnamesernes frigjøringskamp og vist sin økende motstand mot og avsky for USA-imperialismen. Hva som har skjedd her i Norge blir belyst i artikkelen «FNL i Norge» i dette nummeret. Her er noen opplysninger om den anti-imperialistiske aktiviteten rundt om i verden dette året:

Europa

I *Sverige* har FNL-gruppene arrangert to store Vietnam-uker som har fått bred oppslutning. I Stockholm ble den første uka i april avsluttet med et folkemøte som samlet 6000 mennesker under slagord som: «Full støtte til FNL!», «Knus USA-imperialismen!» og «USA-imperialismen er alle verdens folks fiende!» Samme antall deltakere avsluttet også Vietnam-uka den 17. november i Stockholm der en også gikk til harde angrep mot det intime samarbeidet mellom USA og Sovjet. Tilsvarende demonstrasjoner samlet mange tusen mennesker flere andre steder i Sverige under den siste Vietnam-uka 11.—17. november.

Den 27. april var *Danmarks* hovedstad København preget av et militant demonstrasjonstog på hele 18 000 mennesker som for å uttrykke sin avsky for USA-imperialismen kastet flasker, stein og råtnete egg mot folkemordernes ambassade i byen.

I *Vest-Tyskland* og *Vest-Berlin* gikk det i april en flodbølge av demonstrasjoner i mer enn 30 byer.

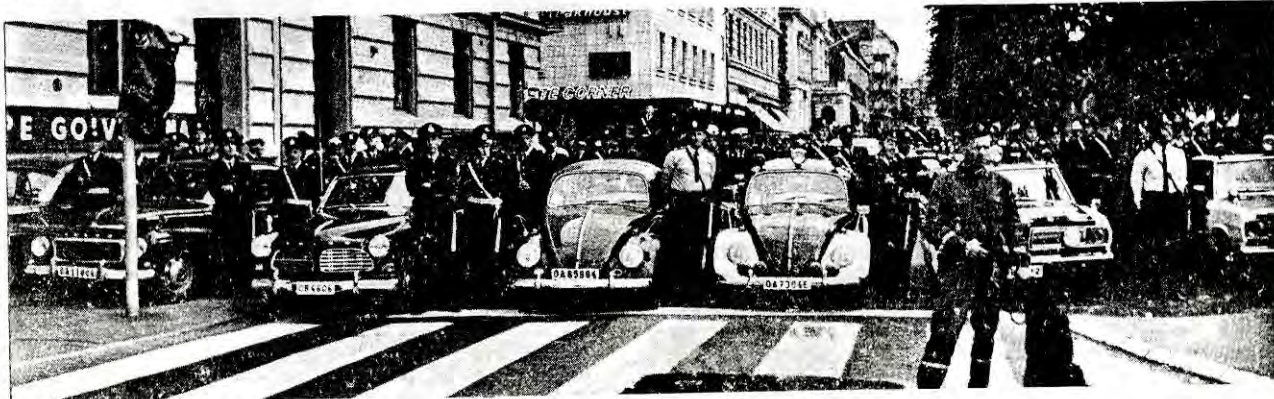
Aksjonene var hovedsakelig rettet mot den vest-tyske storkapitalen og Springer-prensa, men flere steder antok kampen anti-imperialistisk karakter, som f. eks. i Berlin der vinduer i «America House» ble knust. («America House» er et samlingssted for amerikanske agenter i Europa.) Flere hundre ungdommer i Bremerhaven stormet hovedkvarteret for de amerikanske styrkene i Vest-Europa, rev ned stjernebanneret og heiste et rødt flagg. Den 15. deltok mer enn 8000 av byens innbyggere i en beleiring av det lokale «America House». I Frankfurt ropte 7000: «Yankees, ut av Vietnam!» I Kiel lagde demonstranter et gravfølge som symboliserte Johnsons og USA-imperialismens nederlag i Vietnam.

Gnistene som tente den store brannen da arbeidere og studenter satte i gang det store maiopprøret i *Frankrike*, var mektige studentdemonstrasjoner til støtte for det vietnamesiske folkets seierrike TET-offensiv, og den brutale måten disse sympatiaksjonene ble slått ned på av de Gaulle's opprørspoliti CRS. Under det etterfølgende maiopprøret ble derfor heller ikke amerikanske bedrifter og foretak spart for arbeidernes og studentenes mektige aksjoner.

Likeledes i *Italia*. Den 27. april runget det fra tusener av struper slagord som «Kast Yankee på sjøen!» og «Ingen USA-koloni her!» gjennom Romas gater.

Asia

Heller ikke i *Tyrkia* er amerikanerne blitt spart for økt motstand: Den 29. april holdt flere tusen studenter, lærere, skribenter og kvinner en massiv anti-USA-demonstrasjon i Ankara. Kravene var «Tyrkia ut av NATO!» og «Yankees, go home!» Da den amerikanske 6. flåten besøkte landet i juli, ble 35 amerikanere jult opp av folket i Istanbul, noe som medførte at de amerikanske sjefene måtte innendra nesten all landlov under «besøket» i Tyrkia.

Gøteborgs Stadspolis har sin 4. juli-vaktteneste foran USA's konsulat i byen.

Da vise-utenriksminister George Ball den 17. juli kom til Beirut i *Libanon*, ble han møtt av en rasende bybefolkning som ropte: «USA-imperialismen er de arabiske folks fiende!» og «Ball, go home!» Ball kom seg såvidt unna.

I *Thailand* holdt i sommer patriotiske studenter i Bangkok protestmøter mot landets satellittrolle for USA i Vietnam-krigen, og dessuten mot «ferierende» USA-soldaters grove atferd overfor den thailandske befolkninga — voldtekter, prostitusjon, gravide kvinner, korrupsjon har fulgt i krigsforbryrernes fotspor.

På *Filippinene* ble det særlig i sommer holdt flere massemøter i protest mot at landet tjener som fly- og krigsskipsbase for USA, og at amerikanere har begynt å rekruttere filippinere som kanonføde i Vietnamkrigen. Den 30. september demonstrerte ca. 25 000 arbeidere og studenter utenfor Clark Fields-basen nord for Manila. I *Australia* okkuperte studenter i Sidney 3. etasje i «Samvelde-regjeringens bygning» og stormet departementet som utsteder innkallelser til militærtjeneste i Vietnam. På *New Zealand* gikk 6000 arbeidere og studenter den 26. juni under parolen: «Stopp myrderiene av det vietnamesiske folk!»

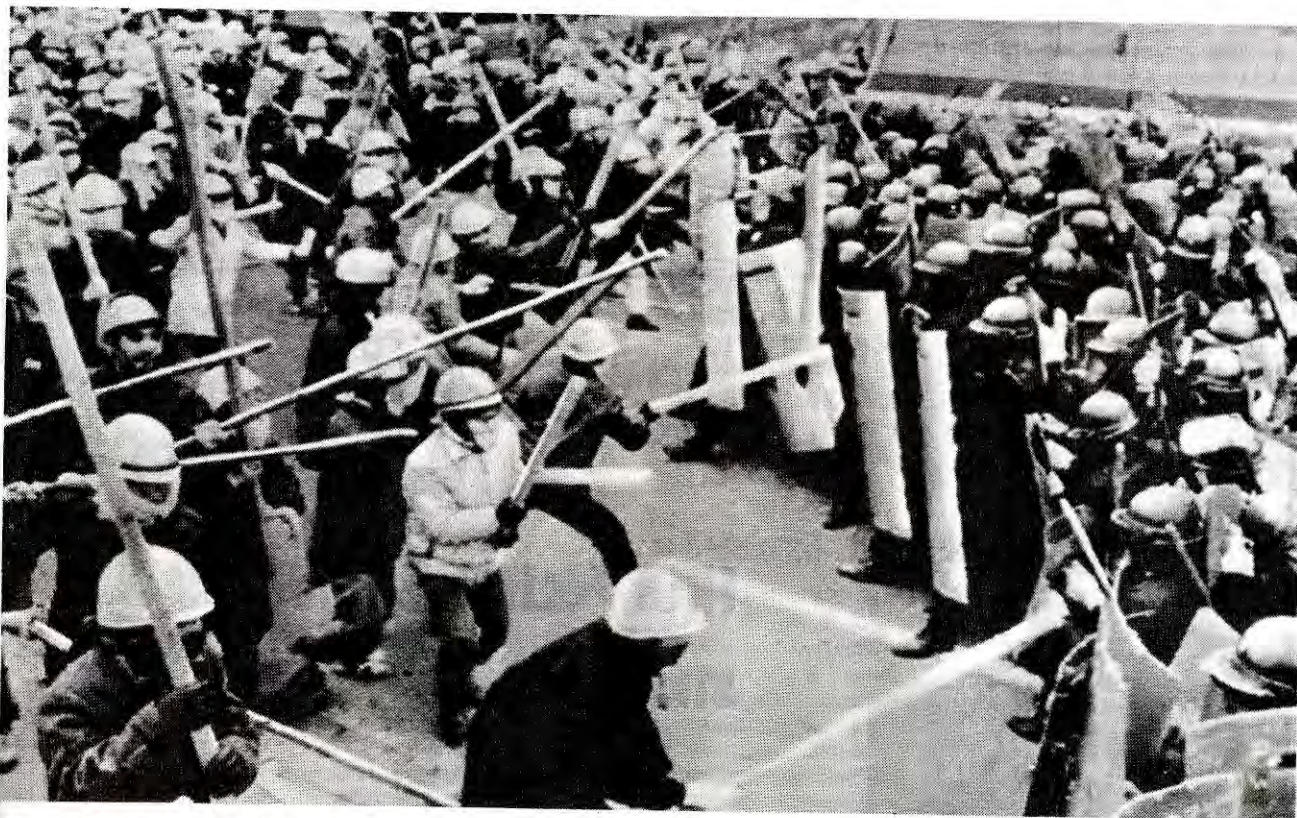
Japan

I Japan har det i 1968 vært et usedvanlig stort oppsving i den anti-imperialistiske bevegelsen. Den 28. mars demonstrerte 2000 arbeidere og studenter i Tokyo mot opprettelsen av et nytt amerikansk militærstasjon. For å forsvare USA-imperialismen sendte den pro-amerikanske Sato-regjeringen 3000 politimenn væpnet til tennene for å gå løs på

mengden. Politiets brutale aksjoner skapte slik harme blant bybefolkninga at mer enn 20 000 sluttet seg til demonstrantene og omringet politiet. Den 31. mars holdt mer enn 2500 bønder, arbeidere og studenter et protestmøte mot planene om å bygge en ny «internasjonal flyplass» i Tokyo, som i grunnen bare hadde en funksjon: å tilrettelegge mulighetene for at USA skulle kunne utvide sine krigshandlinger i langt større grad enn nå mot hele Øst-Asia. Demonstrantene gikk den 10 km lange veien til byen Narita der det kom til kraftige sammenstøt med politistyrker. 5000 Narita-boere kom de barrikaderte patriotene til unnsetning. Den 25. april brøt det ut veldige demonstrasjoner over hele Japan i protest mot USAs bruk av Okinawa-basen til Vietnamkrigen. I Naha på selve Okinawa protesterte 200 000 mennesker fra alle samfunnsgrupper mot at basen brukes som utgangspunkt for B 52-bombeflyenes tokter mot Vietnam. Rett før hadde 38 000 arbeidere ved øyas baseanlegg gått til omfattende streiker.

Andre land

Et annet land hvis militærdiktatur er til stor fordel for USAs økonomiske og politiske interesser, er *Brasil*. I dette landet er det nesten i hver by en amerikansk «informasjonstjeneste». Disse er blitt mål for store aksjoner til støtte for det vietnamesiske og det brasilianske folkets kamp mot USA-imperialismen. Den 4. april demonstrerte 5000 studenter i gatene i Rio der de måtte slåss mot store politistyrker. Den 26. juni fant det i Rio sted en kjempedemonstrasjon med over 80 000 deltakere der en brant opp amerikanske flagg og gikk til angrep

Gang på gang er japanske studenter og arbeidere blitt slått ned av Sato's politistyrker. Nå har også de bevæpnet seg.

på både den amerikanske ambassade og en amerikansk bank med steiner og flasker.

I Canada har motstanden mot USAs aggresjonskrig i Vietnam blitt særlig sterk det siste året. I slutten av april ble det arrangert store demonstrasjoner mot USA i byer som Halifax, Ottawa, Montreal, Winnipeg og Vancouver. I Toronto vokste et folketog med hovedparolen «Seier for FNL!» fra opprinnelig 1000 til 3000.

USA

Endelig i USA selv vokser motstanden mot Pentagon-militaristene dag for dag, i forståelsen av at USA-imperialistenes overfallskrig mot det vietnamesiske folket og storkapitalens utbytting av verdens fattige folk ikke tjener det amerikanske folkets interesser, men tvertimot bidrar til at storkapitalen fortsatt kan holde sitt jerngrep om USAs egen arbeiderklasse. Det siste året har det vært mer enn 1500 større og mindre Vietnam-demonstrasjoner over hele USA. På 1. mai-dagen ble det arrangert store antikrigsdemonstrasjoner i Chicago, Washington, Los Angeles og andre storbyer. I New York demonstrerte over 100 000 gjennom gatene under paroler som «Stopp den skitne krigen i Vietnam!» og «Ned med imperialismen!» 1500 fagforeninger, student- og anti-krigsorganisasjoner sto som arrangører. Som vanlig i USA gikk politiet hardt fram mot krigsmotstanderne.

17. mai tok 866 studenter ved California-universitetet ed på at de aldri ville tjene den amerikanske krigsmaskin i Vietnam. Flere og flere amerikanske vernepliktige brenner sine innkallingskort i protest mot krigen. Tusenvis har søkt politisk asyl i Canada, og desertør-foreninger er blitt opprettet, bl. a. i Sverige og Frankrike. Det er også opprettet en egen organisasjon innen de amerikanske militærstyrkene som gir ut et organ, «GI's Bond». Denne utviklinga er svært viktig og oppløftende.

I slutten av august holdt 12 000 Vietnamkrig-motstandere et folkemøte i Chicago, samtidig som det «demokratiske» partiet holdt sitt landsmøte på Hotel Hilton. Etter møtet marsjerte Vietnam-ak-

tivister mot hotellet der de ble møtt med tåregass og køllesvingende politi.

I dagene fra 21. til 27. oktober ble det i USA avholdt en Vietnam-uke under parolen: «Støtt våre menn i Vietnam — ikke de som sendte dem dit — bring våre gutter hjem nå!» I San Fransisco deltok ca. 500 GI's (amerikanske soldater) i en demonstrasjon sammen med 15 000 andre mennesker til tross for at offiserene hadde gjort alt de kunne for å forhindre dette. I Chicago holdt 30—40 GI's og 1200 anti-krigskjempere et 8-timers innendørs-møte der en bl. a. viste en film som avslørte USA-imperialistenes fiasko med de «strategiske» landsbyene i Sør-Vietnam. Mange andre steder deltok GI's sammen med andre patrioter i demonstrasjoner og aksjoner.

Under presidentvalget i november var det også store anti-imperialistiske demonstrasjoner i USA. Her «lanserte» en bl. a. griser som presidentkandidater i motstand mot et valgsystem som ikke gir folk muligheter til å stemme på annet enn krigsprofitører og pengesekker.

Felles kamp mot en felles fiende

Dette er på langt nær en fullstendig oppsummering av de anti-imperialistiske demonstrasjonene i 1968. Det er bare et representativt utvalg i denne voksende og verdensomspennende motstandsbølgen. Betydelige aksjoner har funnet sted i land som Chile, Argentina, Uruguay, Bolivia, Nederland, Irland, Finland, Island — og en av de aller siste virkelig store demonstrasjoner opplevde London i slutten av oktober, da anslagsvis mellom 50 000 og 80 000 mennesker deltok.

Verken vår eller vietnamesernes kamp er for-gjeves eller unyttig. Kampen som føres av verdens folk mot de amerikanske imperialistenes overfallskrig i Vietnam og mot den verdensomspennende utbyttinga, vil til slutt føre til systemets fall. Kampen er felles, fienden er felles og målet er nasjonal frigjøring, uavhengighet og sosial rettferd! Dette gir verdens folk en styrke som ingen militærmakt kan knuse.

kjøp:

FNLs POLITISKE PROGRAM kr.1

STUDIESIRKEL OM VIETNAM kr.5

Bestill fra Solidaritetskomiteen Idunsgt 5 Oslo 1

Postgiro 20 29 81

Arbeidet i sommer

USAs nasjonaldag den 4. juli ble markert i Oslo og andre større byer med spredning av en spesiell 4. juli-løpeseddel. Dessuten kunne en lese i avisene om nattlige aksjoner i Oslo der President Roosevelt-statuen ble påsatt slagord som «USA ut av Vietnam» og «NATO ut av Norge». USA-ambassaden fikk også en ansiktsløfting.

Flere ganger i sommer var det amerikanske flåtebesøk her i landet. I Oslo, Bergen, Sandefjord, Kristiansand og Trondheim ble gastene møtt med løpesedler som oppfordret dem til å nekte å være kanonføde i Vietnam. Gastene ble også rådet til å ta kontakt med desertørorganisasjoner for GI's i Vest-Europa.

Ellers ble det spredt en «turistbrosjyre» med titelen «Welcome to Norway» til engelsktalende turister som besøkte Norge. Brosjyren ønsket turistene velkommen til vårt land, samtidig som vi gjorde oppmerksom på nordmennenes syn på Vietnam-krigen og USA-imperialistene, og den inneholdt til slutt en oppfordring til alle om å arbeide aktivt til støtte for Vietnams folk i sitt hjemland. Aksjonene ble svært populære, våre aktivister knyttet verdifulle kontakter med utenlandske meningsfeller og mange av dem ga penger til arbeidet vårt.

Okkupasjonen av Tsjekkoslovakia

Den 1. september deltok FNL-gruppene i Oslo i en demonstrasjon sammen med flere progressive ungdomsorganisasjoner. Toget samlet 1000 deltagere, og gikk under hovedparoler som tok avstand fra Sovjets overfall på det tsjekkosllovakiske folket, fra USAs forbryterkrig mot Vietnams folk og fra

NATO-diktaturet i Hellas. En løpeseddel pekte på at «å bekjempe Sovjet- og USA-imperialismen er to sider av samme sak».

Vietnam-uka 14.-20. oktober

Høstens største løft i arbeidet for støtte til det vietnamesiske folket, var gjennomføringen av Vietnam-uka fra den 14. til den 20. oktober. Uka hadde hovedparolen: «Full støtte til det seirende vietnamesiske folket!» På forhånd var det trykket opp 10 000 «For Vietnam» nr. 3, 3000 «FNLs Program», 3000 av «Ho Chi Minh»-antologien, 120 000 brosjyrer og 5000 plakater. Praktisk talt alt sammen ble solgt, delt ut og satt opp på de 50 stedene i landet der det var arrangementer. I forbindelse med Uka ble det samlet inn ca. 20 000 kroner til Frigjøringsfondet. Til sammenlikning kan vi nevne at i forrige Vietnam-uke i april 1968 ble det holdt arrangementer på 20 steder i Norge. Alt dette viser Solidaritetskomiteenes store ekspansjon og økende slagkraft, til tross for at avisenes nesten totale taushet skulle få en til å tro noe annet.

Besøk fra Frigjøringsfronten

Under Vietnam-uka fikk Solidaritetskomiteen besøk av en delegasjon fra Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront. De var her i Norge fra tirsdag den 15. til tirsdag den 22. oktober. Delegasjonen besto av: Tran Van Thu (delegasjonens sjef, ambassadør for FNL i Warszawa og sekretær i Sør-Vietnams Fredskomiteé), To Van (representant for Frigjøringsfrontens Fagorganisasjon) og Nguyen Thanh (internasjonal sekretær i Sør-Vietnams Fredskomiteé). I forbifarten kan det nevnes at

Tran Van Thu nå er med i FNLs tremannsdelegasjon som skal delta i forhandlingene i Paris. De to andre kom rett fra de frigjorte områdene i Sør-Vietnam og hadde reist en hel måned for å kunne besøke oss!

Programmet for delegasjonen var svært omfattende. De besøkte Oslo, Bergen, Trondheim, Porsgrunn og Tønsberg. De deltok på pressekonferanser, hadde overalt samtaler med aktivistene, besøkte bedrifter og snakket med arbeidere og fagforeningsledere. Videre deltok de på Vietnam-møter og demonstrasjoner. I Oslo besøkte de aktivistene på stand og på blodgiveraksjonen. Det Norske Studentersamfunn hadde tidligere bevilget 5000 kroner til Vietnam-uka, og da Tran Van Thu på et møte i Samfunnet takket for studentenes hjelp, ble han varmt hyllet av en begeistret forsamling, som straks samlet inn ca. 600 kroner til Frigjøringsfondet. Ellers ble det arrangert en konferanse med representanter for partier, ungdoms- og studentorganisasjoner, og seinere i Oslo en konferanse med fagforeningsledere. Delegasjonsbesøket ble avsluttet ved at våre vietnamesiske venner på det store møtet i Oslo fikk overrakt medisiner og filmutstyr for 14 400 kroner, av penger innsamlet til Frigjøringsfondet.

Besøket var både vellykket og nyttig. FNL-kjemperne var svært begeistret for Solidaritetskomiteens store aktivitet til støtte for Vietnams folk. De uttrykte sin fulle støtte til Solidaritetskomiteens politiske plattform og paroler. Dette ser vi som meget viktig, da det jo sies å eksistere to Vietnamorganisasjoner her i Norge. Den andre organisasjonen, «Vietnam-bevegelsen i Norge» eksisterer som kjent bare på papiret, og har en politisk målsetting som i praksis ikke gir sin fulle støtte til Vietnams folk, bl. a. ved at «bevegelsen» ikke går imot USA-imperialismen og Norges medlemsskap i NATO. Vi må nevne at under Vietnam-uka fikk Vietnam-bevegelsen besøk av en delegasjon fra Nord-Vietnam, som vesentlig ble trukket rundt på forskjellige kontorer. Et stort åpent møte som

skulle arrangeres av Vietnam-bevegelsen, ble bare besøkt av 8–9 mennesker. Først da nord-vietnameserne ble invitert til det fullsatte avslutningsmøtet på Uka i Folkets Hus i Oslo, kom de i kontakt med det norske folket, og i en appell uttrykte den nord-vietnamesiske delegasjonssjefen sin takknemlighet for det.

Rapporter fra gruppene

BERGEN

Gruppene i Bergen gjennomførte demonstrasjoner på Fisketorget og utenfor Busstasjonen hver dag i Vietnam-uka unntatt lørdag. Det ble arrangert et åpent møte på søndag den 20. oktober, der en av FNL-representantene var til stede. Gruppene gjennomførte dørsalgsaksjoner med «For Vietnam». Det ble solgt materiell for 800 kroner i Vietnam-uka.

Ut fra erfaringene i Uka har gruppene nå planlagt en omorganisering, bl. a. ved å satse på FNL-grupper på gymnaset i byen. Et tydelig tegn på at FNL-aktiviteten har øket sterkt og at Bergensgruppene nå er en slagkraftig organisasjon, er meldingene om at Bergen formannskap nå har nektet Vietnam-aktivistene å ha stands i byen, med salg av materiell og innsamling av penger.

KONGSBERG

Den nystartede FNL-gruppa på Kongsberg arrangerte dørsalg flere dager i Uka. 20. oktober var det et åpent møte. Det ble i Uka delt ut flere hundre løpesedler, slått opp plakater og solgt adskillig materiell. Vietnam-aktivistene ble godt mottatt rundt om i byen.

LILLEHAMMER

Lillehammer Solidaritetskomité hadde stand på Stortorget hver dag, der de solgte materiell, delte ut brosjyrer og samlet inn penger. Det ble spilt vietnamesiske sanger fra lydbånd på standen og mange interesserte samlet seg. Søndag den 20. oktober arrangerte komiteen et diskusjonsmøte i samband med framvisning av filmen «Inside North Vietnam». Det mest vellykte under Uka var aksjoner på to bedrifter, med salg av «For Vietnam» og utdeling av løpesedler. Aktivistene ble godt mottatt av arbeiderne som gjerne ville diskutere. Bedriftsledelsen tok det hele unådig opp og ville ha seg frabedt at «noen kom med politikk til arbeiderne».

Det ble solgt materiell for over 200 kroner, og samlet inn 170 kroner til Frigjøringsfondet. Særlig var en innsamlingsaksjon utenfor kirka vellykket — f. eks. ga en gammel dame 50 kroner og håpet at pengene skulle bidra til å lempe amerikanerne ut av Vietnam.

OSLO

Vietnam-uka i Oslo hadde et omfattende program. Flere hundre aktivister deltok aktivt med forberedelse og gjennomføring av arrangementene. Stands: Hver dag i Uka var det fra 5 til 8 stands ute på forskjellige steder i byen. Fra disse

Med få hederlige unntak ble Vietnam-uka boikottet av norske aviser, mens uke-avisa «Vietnam Courier» i Hanoi brakte melding av Uka.

To Van sammen med FNLere på stand i Oslo.

ble det solgt materiell for tilsammen 3000 kroner og samlet inn vel 1100 kroner til Frigjøringsfondet.

Kunstutstilling: 40 norske kunstnere hadde gitt tilsammen over 50 gaver (malerier, grafikk, keramikk og skulpturer) til en salgsutstilling av kunst. Det ble solgt for over 4000 kroner som gikk ubeskåret til Frigjøringsfondet.

Blodgiveraksjonen: Nærmere 90 aktivister ga blod på Ullevål Sykehus til inntekt for Frigjøringsfondet, som ble styrket med vel 3000 kroner.

Dørsalgsaksjoner: 13 FNL-grupper deltok i dørsalgsaksjoner med «For Vietnam» som ga gode resultater så lenge vi hadde eksemplarer av bladet å selge. To dager etter at Uka hadde startet var imidlertid bladet utsolgt, og grupper som var seint ute med bestillingen måtte avlyse aksjonene.

Innsamlinger utenfor bedrifter: 10 større bedrifter ble besøkt av aktivister som delte ut løpesedler om morgenen før arbeidstid og samlet inn penger etter endt arbeidsdag. Flere hundre kroner kom inn, men erfaringene fra denne aksjonsformen viser at det er riktigere og langt mer effektivt om FNL-sympatisører som arbeider på bedriften, tar seg av salg og innsamling, i stedet for at de bare oppnår flyktig bekjentskap med meningsfeller utafor fabrikkportene.

Lokale møter: 8 steder i Oslo og omegn arrangerte FNLerne lokale møter med foredrag, film og diskusjon.

Filmkveld: Torsdag den 17. oktober ble filmen «Inside North Vietnam» av Felix Greene vist sammen med en kubansk Vietnam-film på et svært vellykket møte med 6—700 til stede.

Demonstrasjonen: 1300 mennesker deltok i fakkeltog i øsende regnvær søndag den 20. desember. Hovedparolen i det vellykte toget var: «Full støtte til det seirende vietnamesiske folket!» 15 politiske organisasjoner og fagforeninger sto som medarrangører sammen med FNL-gruppene i Oslo.

Møtet i Folkets Hus: Demonstrasjonen ble avsluttet med et åpent møte i Folkets Hus, som også markerte avslutningen på Vietnam-uka. Vel 800 mennesker var samlet i den fullsatte salen. Svein Johnsen i Solidaritetskomiteen holdt et foredrag om situasjonen i Vietnam i dag, Rolv Søder leste bl. a. dikt av Ho Chi Minh og Freedom Singers fra Stockholm un-

derholdt. Ellers var det appeller ved John Gerassi (progressiv amerikansk skribent) og Odd Erik Germundsson i Solidaritetskomiteen, samt kunst-auksjon ledet av Thorstein Rittun.

Tran Van Thu og lederen for delegasjonen fra DRV holdt appeller, og ellers ble FNL-delegasjonen overrakt medisiner for 7700 kroner og filmutstyr for 6700 kroner innkjøpt av midler fra Frigjøringsfondet.

Stemningen på møtet var svært god, talerne ble stadig avbrutt av applaus og taktfaste slagord og møtet ble avsluttet med at forsamlingen sang «Giai Phong» — FNLS kampsang.

PORSGRUNN

Programmet for Vietnam-uka omfattet stands på torget hver dag, åpent møte onsdag den 16. oktober med deltakelse av FNL-delegasjonen. Rundt 100 mennesker var til stede. Dagen etter besøkte delegasjonen arbeiderne på Porsgrunn Porselensfa-

Tran Van Tu, lederen for delegasjonen, blir overrakt medisiner på avslutningsmøtet i Folkets Hus i Oslo.

brikk. Aktivistene gjennomførte dessuten dørsalgssaksjoner og løpeseddelutdelinger. På aksjonene ble det solgt materiell for 650 kroner.

Skoleledelsen la store vansker i veien for aktivistene da det skulle dannes FNL-gruppe på Porsgrunn Gymnas. Da det skulle deles ut arbeidsprogram for gruppa, nektet skoleledelsen både dette og opprettelse av FNL-gruppe i det hele tatt, fordi dette var «politikk» og «politikk» får man som bekjent ikke drive på en norsk skole. Demokrati i praksis.

TRONDHEIM

FNL-gruppene i Trondheim hadde stands i byen hver dag, 2 dager på NTH og 1 dag på Ringve Gymnas. 4 dager i Uka hadde en dørsalgssaksjoner, aktivistene spredte 8000 løpesedler og solgte materiell for tilsammen 1500 kroner. Lørdag den 19. oktober arrangerte FNL-gruppene et stort åpent møte med en kamerat fra FNL-delegasjonen som gjest

Trondheims-gruppene forteller at de har fått mange erfaringer fra arbeidet med arrangemen-

tene. Uka i Trondheim ga gode resultater og mange aktivister deltok i arbeidet, selv om dette ble vanskelig gjort av dårlig vær og olympiade-overføringer i TV.

Her har vi bare kunnet gjengi noen få rapporter fra gruppenes arbeid i Vietnam-uka. Som tidligere nevnt var det arrangementer på rundt regnet 50 steder i landet.

«Inside North Vietnam»

Felix Greene's gode film fra Nord-Vietnam ble først vist i Oslo på initiativ fra Studentersamfunnets Filmutvalg. Solidaritetskomiteen kontaktet Studentersamfunnet og engelske utleierne og fikk låne den til framvisning i Vietnam-Uka. Den ble vist i Oslo, Røros, Lillehammer og Porsgrunn. Etter Uka har filmen gått på Oslo-kinoene, og i samband med forestillingene har FNL-aktivister hatt salgssaksjoner og pengeinnsamlinger til Frigjøringsfondet. «Inside North Vietnam» er fortsatt i landet, og flere FNL-grupper har bedt om å få den til sine hjemsteder.

Bombestansen —

(Forts. fra side 10)

og fortsatte å bombe DRV stadig mer bestialsk inntil den korte stans den 31. mars 1968. På det tidspunkt var det klart selv for de amerikanske lederne at bombingene ikke kunne tvinge Vietnams folk i kne, enda mindre til å slutte fred på USAs betingelser. Imidlertid hadde Tet-offensiven i februar gitt amerikanerne et kraftig nederlag, — så sterkt at de i denne måneden «bare» rettet 1800 flyangrep mot DRV, mot 2500 både i januar i mars. Derfor var «bombestans»-erklæringen i mars et defensivt tiltak.

De mange bombestansene har dessuten vist at USA ikke lenger legger bombingene noen større militærpolitisk betydning, de er i ferd med å tape uansett og nå gjelder de å redde ansiktet, og utsette det endelige nederlag lengst mulig.

På den annen side var også DRV's regjering klar over dette og fant ut at de ikke kunne tape noe ved å sende representanter til Paris for å avsløre Johnsons fredsbløff, og å vise sin gode vilje.

Hva innebærer den siste USA-erklæring?

I mellomtida trappet så USA ytterligere opp terrorbombingen, inntil den 7 måneder seinere fant det hele nytteløst. Da var den tilmed nødt til å gi opp et av sine siste «prinsipper» om ikke å anerkjenne FNL som forhandlingspartner. Derfor innebærer den et ytterligere tilbaketog i forhold til mars-erklæringen. Men hva annet kan en vente når amerikanske soldater sitter innestengt som rotter i sine baser og i de aller største byene! og snart bare kan bevege seg i lufta?

Likevel er det klart at USA ikke lar sine fly stå og støve bort på basene. Som under hver eneste

bombestans hittil har de vesentlig bare blitt om- dirigert slik at de istedenfor kaster sine bombelaster i Sør-Vietnam og store deler av Laos, der bombinga skal tredobles i de områder som er befridd av Pathet Laos. De fly som er omdirigert til Sør-Vietnam brukes for en stor del til forsvar av USAs egne baser.

En må derfor ikke nære noen illusjoner om at USA-imperialismen ønsker fred. Riktignok er de interessert i å bli kvitt den hue-pina som aggresjonen etterhvert er blitt for de amerikanske lederne, men også i tida som kommer vil de gripe til mange midler og benytte mange tricks for å lure verdensopinionen og utsette det endelige nederlaget.

Først når den siste amerikaner i Vietnam sleper sitt avskutte bein inn i flyet og det forsvinner over horisonten vil vi ta deres fredsønske alvorlig.

SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

Solidaritetskomiteen for Vietnam er en sammen-slutning av FNL-grupper og Vietnam-komiteer spredt over hele Norge. Vår organisasjon arbeider for å spre kunnskap om hva som virkelig skjer i Vietnam, og søker å gi analyser av årsaken til USAs krigføring i Vietnam og andre undertrykkelseskri-ger. Dessuten er pengeinnsamlinger til FNL gjen-nom Frigjøringsfondet for Vietnam en viktig ho-vedoppgave for organisasjonen. Pengene som kom-

mer inn på Frigjøringsfondet går i sin helhet til FNL, som selv kan avgjøre hva midlene skal brukes til uten at vi her i Norge stiller noen betingelser for anvendelsen.

Alle som er enige i Solidaritetskomiteens politiske målsetting og vil arbeide aktivt for Vietnams folk, kan bli medlem av lokalavdelingene Landssekre-tariatets adresse er: Idungst. 5, Oslo 1. Tlf.: 20 76 84.

SOLIDARITETSKOMITEENS POLITISKE MÅLSETTING:

Den Norske Solidaritetskomité for Vietnam vil arbeide for aktiv norsk solidaritet med det viet-namesiske folk, som i Frigjøringsfronten i Sør-Vietnam og Den Demokratiske Republikken Viet-nam kjemper for nasjonal uavhengighet og sosial rettferd.

Solidaritetskomiteen støtter også andre nasjonale Frigjøringsbevegelser som kjemper mot utbytting og ufrihet.

Solidaritetskomiteen arbeider for norsk løsrivelse fra den imperialistiske militæralliansen NATO, og for brudd på de forbindelser som knytter Norge til den imperialistiske blokk.

Komiteen har disse hovedparolene:

1. Full støtte til FNL!
2. USA ut av Vietnam!
3. Bekjemp USA-imperialismen!
4. NATO ut av Norge!

Delta i Vietnam-arbeidet! Henvend deg til nærmeste lokalavdeling:

ALTA
Reidar Helgesen
9500 Alta

ARENDAL
Bernhard Halvorsen
Stensåsvn. 36
4800 Arendal

ASKER GYMNAS
Jørn Brugård
Slømmestadvn. 282
1370 Asker

BERGEN
Bergenskomiteen
for Vietnam
Postboks 2827
5001 Bergen
Bergenskomiteen
har 8 lokalgrupper

BODØ
Steinar Ansnes
Langåsen 22
Bodø - Rønvik

BÆRUM
Frank Kristoffersen
Underhaugsvn. 18 b
1342 Jar

FREDRIKSTAD
Thorbjørn Olsen
Leiegt. 4
Lisleby pr. Fredrikstad

VINSTRÅ
Gudbrandsdalen Gymnas
T. Rudihagen
2640 Vinstrå

HAMAR
John Ole Thørrisen
E. Werenskiolds gt. 17
2300 Hamar

HAMMERFEST
Heikki Hansen
Bybo 139
9600 Hammerfest

HARSTAD
Halo Hafstad jr.
«Nordlys»
9400 Harstad

HAUGESUND
Kåre Johannes Foldøy
5523 Smørsund

KONGSBERG
Veslemøy Fjeringstad
Masovngt. 18
3600 Kongsberg

KRISTIANSAND S
Jan Arvid Dahl
Hallandsvik
4630 Søgne

LARVIK
Per Bjønnes Kristiansen
Bergslia 24
3260 Østre Halsen

LILLEHAMMER
Annar Holm
Rasmus Lyngs vei 14
2600 Lillehammer

LUNDE
Roar Huseby
3749 Lund i Telemark

MO I RANA
Tor Erik Hansen
Lyngheim 4
8600 Mo i Rana

RANA GYMNAS:
Bjørn Naustvik
Rana Gymnas
8600 Mo i Rana

MOLDE
Iver G. Gjeldstensi
Molde Gymnas
6400 Molde

MOSS
Kim Brandstrup
Melløsvn. 24 c
1500 Moss

NARVIK
Magne Mortensen
Brugt. 6 a
8500 Narvik

NEDRE EIKER
Knut Skaug
Krokstadelva
3020 Nedre Eiker

OSLO
Oslo-Utvalget
for Vietnam
Idungst. 5
Oslo 1
Tlf. 20 76 84
Sekretariat for 40
lokalgrupper i Oslo

PORSGRUNN
Gunnar Tørre
Herøyavn. 106
3900 Porsgrunn

RØROS
Øystein Pettersen
Røros 99
7460 Røros

SELBU
P. Størseth
Innbygda
7580 Selbu

SKIEN
Torbjørn Borgerås
Stensrød
3700 Skien

SLØMMESTAD
Rolf Johansen
Postboks 157
3470 Slømmestad

STAVANGER
Elvind Rasmussen
Helmer Hansens gt. 6 b
400 Stavanger

TRONDHEIM
Einar Lundemo
Haldensgt. 19
Trondheim
Tlf. 30 9 72
Kontaktmann for Tr.-
heims 7 FNL-grupper

VADSØ
Arne Hansen
Amtmannsgt. 56
9800 Vadsø

VARDØ
Odd Lundgren
Nordre Langgt. 22
9950 Vardø

ÅLEN
Arvid Bårdstu
7484 Reitan st

ÅLESUND
Leikny Asen
6017 Åsestranda

AS
Jørgen Stenersen
1430 As

for vietnam

Utgitt av DEN NORSKE SOLIDARITETSKOMITE FOR VIETNAM, Idunsgt. 5, Oslo 1. Innholdet i bladet kan siteres fritt, med eller uten angivelse av kilden.

FOR VIETNAM utkommer med 6 nummer i 1969. Et årsabonnement på bladet omfatter også alle andre spesialhefter som blir utgitt av Solidaritetskomiteen. Abonnementet for 1969 koster kr. 15.—. Bestillinger sendes Solidaritetskomiteens postgiro nr. 20 29 81. Merk talongen: «For Vietnam» 1969!

1. opplag: 10 000 eksemplarer.

Trykk: A.s All-Trykk, Oslo

I dette nummer:

20. desember — FNL åtte år!	s. 3
Vietnam fra dag til dag	s. 7
Bombestansen en seier for Vietnams folk	s. 9
Folket står bak oss	s. 11
Tolv regler, av Ho Chi Minh	s. 13
Ta selv ikke en nål eller trådstubb fra folket!	s. 14
Politiet, rettsvesenet og Vietnam-demonstrantene	s. 15
USA-imperialismen — koloss på leirfötter	s. 21
1968 — et anti-imperialistisk kampår	s. 24
FNL i Norge	s. 27
Om Solidaritetskomiteen	s. 31

Følgende har deltatt i arbeidet med dette nummeret:

Sven-Even Froyen, Odd Erik Germundsson (ansv. red.), Inger Halvorsen, Arild Johansen, Øystein Johansen, Svein Johnsen, Bjørn Lindgren, Harald Minken, Harald Rekkedal, Britt Rodahl og mange, mange andre.

Støtt FNL på 8-årsdagen!

FRIGJØRINGSFONDET

IDUNSGT. 5, OSLO 1

POSTGIRO:

205032